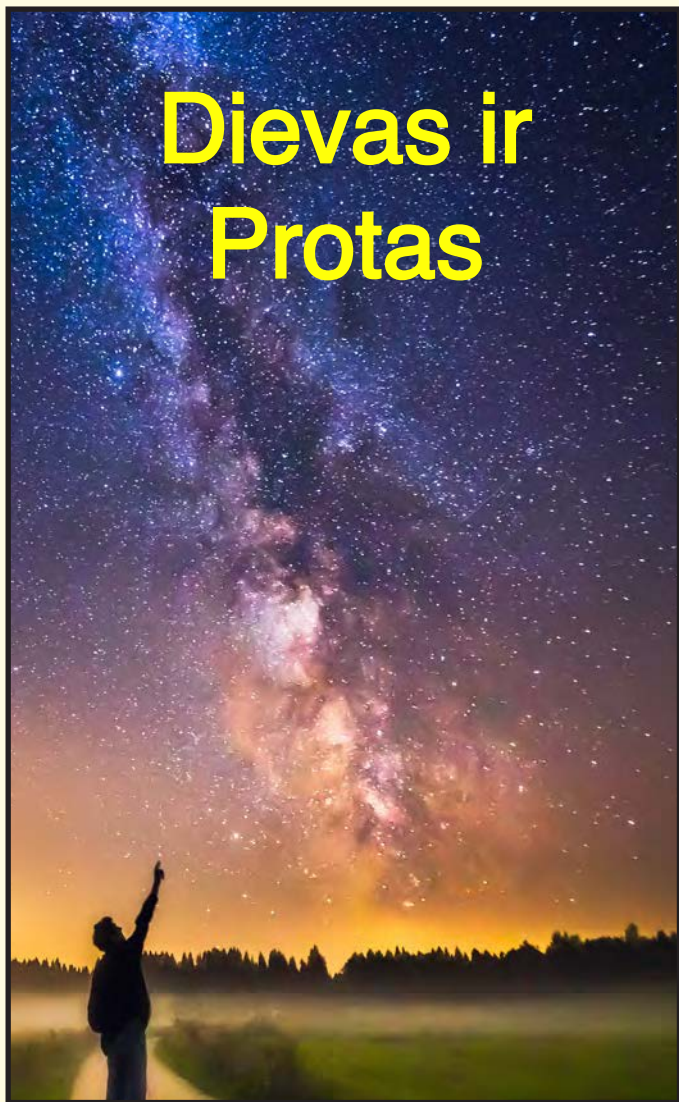

Dievas ir Protas

DIEVAS IR PROTAS

Sielą palinksminantis pranešimas iš Biblijos
visiems geros valios žmonėms.

Versta iš Anglų Kalbos
(God and Reason)

Atspausdinta lėšomis Biblijos Tyrinėtojų Dr-tės
Chicago, Illinois

“God and Reason”
(In Lithuanian)

Printed in U. S. A.
by
Dawn Bible Students Association
East Rutherford, N. J. 07073

TURINYS

SKYRIUS I : Išėjimas	1
SKYRIUS II : Sutvertojas ir Sutvėrimai	6
SKYRIUS III : Faktai ir Niektikystė	14
SKYRIUS IV : Pažadėjimo Lankas	24
SKYRIUS V : Ar Krikščionybei Nepavyko?	37
SKYRIUS VI : Pasaulio Pabaiga	48
SKYRIUS VII : Besiartinančios Pabaigos Ženkilai . . .	54
SKYRIUS VIII : Vienintėlė Pasaulio Viltis	73
SKYRIUS IX : Dievo Įstatymas Atseigtas	86

SKYRIUS I

I š ė j i m a s

JEI KUOMET pasaulio istorijoje buvo laikas, reikalaujantis rimto ir neprietaringo apsvarstymo iš kiekvieno, tai tasai laikas yra dabar. Protavimas gi, kad ir gudriausias, negali suteikti vilties nėvienam, jei nebūtų galima rasti kokį nors tikrą pamatą savo protavimui statyti.

Pastebėtina, kad šiandien pasaulis, jokios vilties neturėdamas, slenka kur vėjas pučia, įpykusios žmonijos jūromis. Nepažaboto saumyumo jėga stengiasi varyti bangų daužomąjį laivą pirmyn, bet jo lėta pažanga daroma be tikslo, lygkad laivo vairas būtų sulūžęs arba žuves; todėl jūrininkai nebežino kuria kryptimi jie keliauja. Milijonų širdys šiandien yra apimtos baimės ir išgąščio, kuomet jie pagalvoja apie baisenybes, kokios bile laiku gali kristi ant taip labai suvargintos žmonijos šeimos.

Jėzus išpranašavo kaip tik tokį laiką, kuriuo bus "didelio išgąščio tarp tautų; . . . žmonės džiūs iš baimės" kuomet jie žiūrės priekyn į tai, kas turi ateiti ant žemės.

Ar yra koks nors išėjimas?

Tai klausimas, kurs dabar yra kone visų mąstančių žmonių burnose ir širdyse visame pasaulyje. Ar yra koks nors tikras pamatas, ant kurio galime pamatuoti savo būsimų geresnių dienų viltis?

Biblija — Tikrasis Pamatas

Šitoje pasaulio suspaudimo valandoje daug bažnytinių žmonių rekomenduoja religiją kaip tikrą vaistą kenčiantiems žmonėms. Jeigu religija gali parodyti kelią išsigelbėjimui iš banguojančių netikrumo jūrų į atsilsio uostą ir saugumą, tai kokios gi ypatingos religijos mes turime ieškoti?

Mes tikime, kad tiktai Biblijinės tiesos keliu žmonės tegalės prieiti prie tikrosios išvados apie dabartinės visą-pasaulį-apimančias, spaudžiančias ir varginančias sąlygas; taigi tokiu atveju mes pradedame svarstyti šį dalyką. Bet čia dar pasirodo reikalas parodyti skirtumą tarp tikrojo Biblijos mokslo ir klaidinančių tradicijinių teologijos teorijų, kurios labai dažnai slapstosi krikščionybės vardu.

Suradime protingo pagrindo tikėjimui ir vilčiai pažangos, galime tikėtis turėti tik tada, kai prietarus pripažįstame prietarais (niektikyste) atmetame juos ir stengiamės pažinti ir pritaikyti šių dienų reikalams nuogus nesuteptą Biblijos tiesų principus. Jeigu Biblija, kaip kad visi Krikščionys sakosi tiki, yra pagrindas galutinės tiesos ir proto, tai stengkimės visokiais būdais patirti ko tikrai Biblija mokina!

Jei šitaip ieškodami tiesos, mes regimai prasižengsime prieš kaikiuriuos ar prieš daugelį paprastų jūsų įsitikinimų, ir atrodys lyg-kad mes žiauriai išplėšiamo juos iš jūsų, nemanykite delto,

kad tai panaikins jūsu tikējimą ī amžinas tikrenybes, kokios yra aktualiai skelbiamos Biblijoje.

Visai ne!

Ant kiek tuščių prietarų vieton patikētina tiesa ir protas, ant tiek žmogaus tikējimas darosi paguodžianti tikrenybē, o ne lengvatikystē; pati Biblija gi pasirodo turinti naujos ir protingesnēs reikšmēs. Šiandien jog yra didis reikalas statyti mūsų tikējimą ant tvirto pagrindo, susidedančio iš proto ir tiesos; nes ištikrūjū mes susiduriame su daugeliais painiais paradoksaus.

Pasaulinės Išminties Tuštumas

Evoliucininkai tvirtina, kad mes nuolat grumiamės pirmyn nuo pat pirmo "žalio" civilizacijos prasidėjimo ant šios planetos. Daugelis šiandien didžiudamies nurodo į šių laikų "smegenų gady-nės" pasekas. Visvien mūsų aukštai "civilizuotasis" pasaulis susiduria su neužginčijamu faktu, kad jo girtinoji civilizacija dabar stovi ant pat pražūties kranto. Turėdami visokį išsimokslinimą mes nebesugebiame laikytis dėsnių tariamos kultūros, prie kurios mes sakomiesi esą priėję.

Jau ilgiau nebegalima sulaikyti šitų nustebinančių faktų pažinimą nuo atsispaudimo liaudies mintyse. Rimti valstybės vyrai atvirai pareiškia, kad jau reikia griptis kokių nors greit paveikiančių priemonių, jei norima išgelbėti civilizaciją. Žymūs religijos vadai visose bažnytinėse mokyk-

lose rimtai skelbia, kad žmonėms dabar greit **nesugrįžus pas Dievą**, visas pasaulis būsias įstumtas į didžiausį ir pražūtingiausį visoje žmogaus istorijoje perversmą.

Kuomet žymesnieji šių dienų religionistai skelbia, kad pasaulis yra pasmerktas, jei jis nebesugrįš pas Dievą, tai ką jie reiškia? Pasauliui atsidūrus į sunaikinimą, jei nebus kas nors daroma, ir veikiausiai daroma, atrodo, kad beveik kiekvienas turėtų būti noringas šlietis prie teisingų dalykų. Bet deja, nes patys bažnytiniai didžiūnai tarp savęs nesusitaria kas gali ar turi būti daroma sužaditimui pasaulio veikiman.

Tikrasis Klausimo Išsprendimas

Sutikdami kad yra abejotina, kad žmonių su-
maningumas savaimi galėtų išvenkti perversmą, kurio visi beveik bijo, reikalas medžioti kokį nors kitą išsprendimą, natūraliai darosi pastebėtinas ir būtinas; kitaip esant nebus galima turėti jokios artimos ar nutolusios ateities vilties.

Bet argi religiniai skirtumai kokių esama profesionalų Kristaus pasekėjų tarpe, reiškia kad mes turime nustoti tikėti į pačią Bibliją, kuri gali suteikti atsakymų į kebluosius klausimus, su kuriais pasaulis dabar susiduria.

Nemanome!

Ar galime manyti, kad didžioji Inteligencija, kuri sutvėrė nesuskaitomus bilijonus dangiškų

kūnu, ir kuri priverčia juos be paliovos suktis aplink savo ašis absoliutišku tikrumu, galėtų turėti pastebėtino nepasisekimo savo bandyme patiekti čia ant šitos mažos planetos padermę protingų sutvėrimų, galinčių gyventi ramybėje ir laimėje, kurios niekas nebegadintų ir nebetrugdytų?

Protas atsako, Ne!

“Teateinie Tavo Karalystė”

Kuomet Jėzus buvo čia ant žemės, Jis patarė Savo mokytiniam aiškesnį ir geresnį kelią pasaulio pagerinimui. Jis pasakė: “Jūs taip melskitės: Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje:” Per visus amžius ištikimi Krikščionys kartodavo šią maldą ir kantriai laukė atsiliepimo į ją.

Ar bus kuomet atsakyta į ją?

Šita Mesijinė malda yra labai aiški; bet argi ištikrųjų tokia visuotina Karalystė kada nors ateis ant šitos senos žemės? Ar Viešpats, atsiliepdamas į šią maldą, kada nors įsteigs ant šios planetos naują visuomeninę santvarką, kurios pagrindas bus gryna teisybė ir meilė? Jei taip, tai ar turime kokių nors įrodymų, kad šita palaiminta Karalystė yra arti?

O kokius gi įstatymus pasaulis turės klausyti, jeigu bus, ir kuomet bus atsiliepta į aną maldą, kurioje pasakyta: “Teateinie Tavo Karalystė”? Tai yra tik keli iš daugelių svarbių klausimų, į

kuriuos protas reikalauja atsakymo, jeigu norima ateiti prie patenkinančios išvados nagrinėjant šiuos dalykus, kurie begalo svarbūs visiems, kurie nori tikrai arba dieviškai išspręsti dabartinį pasaulio suspaudimo klausimą.

SKYRIUS II

Sutvertojas ir Sutvėrimai

MANOMA, kad didžiuma mūsų skaitytojų jau turi tikėjimo į protingo Sutvertojo buvimą; be to dar yra tokių, kurie nori tikėti, jei tikėjimas būtų pastatytas ant protingo pamato. Šia linkme bus įdomu žinoti, kad žymūs šių dienų mokslininkai vis labiau įsitikina, kad yra Dieviška Inteligencija, ir kaikurie taip išsireiškė savo bendradarbiams mokslininkams.

Pavyzdžiui, mums prisimena žodžiai Dr. Miko I. Pupino, kuris 1927 m. buvo išrinktas American Association for the Advencment of Science prezidentu. Moksliskų raštų rašytojas, Albertas Wiggam, po pasikalbėjimo su Prof. Pupinu, paduoda ištrauką iš jo žodžių:

“Visokis mokslas, koku buvo tyrinėjamos erdvės, pastebėjo jose santaikos principą, ir šitą santaiką, arba vadovaujantį principą aš vadinu Dieviška Inteligencija. Nebegalima apsilenkti su faktu, kad visų dalykų užpakaly yra aiškus vadovaujantis principas, vedantis nuo sumišimo į santvarką.

“Mes turime išsirinkti vieną iš dviejų dalykų: Galime tikėti kad kosmos (pasaulis), gražūs įstatymai ir tvarka, yra tik atsitiktinas dalykas; arba tai yra aiški Inteligencijos išdava. Asmeniškai, aš pasirinkau tikėti į santvarkingą principą, Dieviškąją Inteligenciją. Kodėl? Dėlko, kad ta labai aišku ir sutinka su protu. Nes tai suderinama su visais mano prityrimais.

“Aš negaliu įsivaizdinti nė išmanyti teorijos, kad protingos esybės, tokios kaip mes, arba protingi veiksmai ir žvaigždžių judėjimai esą neprotingo atsitikimo išdava. O kam man tikėti tokiai teorijai, kuomet aš kasdieną matau įrodymų apie vadovaujančią Inteligenciją?

“Pažvelgęs į žvaigždes pastebi, kad kiekviena jų keliauja savuoju keliu, arba pamatęs kaip iš sėklos paskirtu laiku išauga medis, arba patėmijęs kaip kūdikis užauga į suaugusį ir savę suvaldantį žmogišką asmenį, ar dar benorėsi svajoti, kad visa tai yra tik aklo atsitikimo išdava? Aš gi negaliu taip manyti.

“Kam aš turėčiau išsiginti viso pasaulio stebėtinų dalykų tvarkančios Inteligencijos? Man, kaipo žinovui, tie dalykai labai aiškūs. Buvo aišku pranašams pirm trijų tūkstančių metų. Nuo prasčiausio laukinio žmogaus iki aukščiausiam pranašui, rodosi, visuomet buvo aišku, kad visako užpakalyje yra aiški Inteligencija. Visame, ką mokslas atrado, nėra nieko tokio, kas būtų tam prie-

šinga. ... Ištikrūjū, juo giliau mokslas įlenda į visatos įstatymus, tuo labiau mes įsitikiname į Intelligentišką Dievybę”.

Amen!

Taigi, dabar pasirodo, kad svarbiausis dalykas yra nutarti kaip ir iki kokiam laipsniui šitas Protingas Sutvertojas yra apreiškęs žmogui Savo tikslus, ypačiai, Savo planus apie patį žmogų. Biblija tariasi esanti tokiu apreiškimu, ir mūsų tėma bus statoma ant šito pagrindo.

Esamoji karta buvo išmokslinta ir įtikinta, kad esą negalima pasitikėti Biblija kaipo įkvėptų palydovų. Tačiau Krikščionybė taip neatsiskiria- mai sujungta su Biblija, su Senuoju ir Naujuoju Testamentu, kad ją atmetus arba įsitikinus, kad ji nepatikėtina, mes turime taipogi mesti šalin pačią Krikščionybę. Vienok, mes tvirtiname, kad yra vidujinių ir išorinių įrodymų, kad Biblija yra įkvėptasis Dievo žodis.

Net ir abejingi žmonės pripažįsta, kad kur tik ir kokiame tik laipsnyje Biblijos įtaka buvo jaučiama, jos moralė jėga padarė pasaulį geresniu. Dėlto ji buvo vadinama “civilizacijos žiburiu”. Nebūtų šiandien pasaulinės krizės, jeigu valdančios klasės ir įvairių tautų minios būtų ištikimai vykdžiusios Biblijos įstatymus.

Taigi, Knyga, kuri turėjo taip daug jėgos dėl gero, ir kuri per ištisus šimtmečius turėjo geros įtakos didelioje pasaulio minioje, pirma negu ją

atmetame, ištikrųjų yra verta nuodugnesnio ištýrimo, o ne vien laikino pasiskaitymo.

Be to žmogui dar niekad nebuvo suteikta kito ganétino išaiškinimo apie žmogaus pradžia ir likimą, nežiūrint to, evoliucininkai patiekė priešingų nuomonių.

Pirmos Mozės Knygos Aprašymas apie Sutvėrimą

Biblijos aprašymas apie sutvėrimą, ir Edeno Daržo apysaka apie žmogaus puolimą, pateko dideliame evoliucininkų kritikavimui. Bet pastaruoju laiku daugelis mokslininkų linksta kiton pusėn šiuose dalykuose. 1932 metais Francijos Profesorius Rene Thevenin, Amerikoje atspausdintuose savo straipsniuose apie žmonijos padermės amžių, pasakė:

“Pirma negu mokslas paliaus atkasinėti kapus ir jūrų dugnus, gal pasirodys, kad daug tiesos slepiasi žmogaus-puolimo apysakoje”.

Mes tikime, kad Biblijoje aprašytasis žmogaus puolimas yra daugiau negu “apysaka”. Ji paremta faktu, kad pradiniai žmogus buvo sutvertas tobulas ir jam buvo duoti tobuli namai “Edene į Rytus”. Tokis tad bus mūsų nagrinėjimo pagrindas.

Neturėsime gana vietos suderinti visus tuos dalykus su mokslu; pasitikime, kad susidomėjusieji, ypač tie, kurie turi abejonių tuose dalykuo-

se, bus noringi ištirti tą dalyką liečiančius faktus mokslišku atžvilgiu, ir nemėgins patvirtinti nepatmatuotus evoliucininkų spėliojimus. Norėdami pagelbėti šitų dalykų tyrėjams, mes patariame knygelę, "Evoliucininkai pas Kryžkelį". * Pavyzdžiui, tyrinėjimas parodo, kad septynios tvėrimo "dienos," apie kurias kalbama Pirmoje Mozės Knygoje, yra ilgos laiko gadinės, o ne 24 valandų dienos.

Anot Biblijos žmonijos padermė prasidėjo tik su dviem specialiai sutvertais asmenimis—Adomu ir Jieva. Ar protinga manyti, kad tai tiesa? Taip, nes dabartinis žmonių skaičius patvirtina tokias mintis. Visi juk žino, kad žmonijos padermė nuolat dauginosi per visą žinomąją istorijos laiką. Pagalvok kiek žmonių šiandien būtų Europoje, jei penki šimtai metų atgal nebūtų atrasta Amerika.

Visai nereikia jokio nepaprasto gudrumo ar tikėjimo nutarti, kad jei mes pradėtume su dabartiniu proporcininiu žmonijos dauginimosi, ir darytume atbulą aprokavimą nuolatinio mažėjimo per visus praėjusius šimtmečius, tai pagaliau ateitume į tokią vietą, kame būtų randama tik viena pora — pačioje istorijos pradžioje, kuomet, anot Biblijos, buvo sutvertas žmogus.

Pridėję prie to dar archeologijos atradimais patvirtintą faktą, parodantį, kad istorijos pradžioje žmogus turėjo aukštesnę civilizaciją negu šiais laikais, turime gerą aplinkybinį priparodymą, patvirtinantį Biblijos aprašymą apie Edeno Sodą.

Ar yra taip labai sunku tikėti, kad ta pati didelė Galybė ir Inteligencija, kuri sutvėrė galinąją visatą, apie kurią mokslininkai taip daug mums pasakoja, galėjo taip pat specialiai sutverti pirmą žmonių porą? Jei žmogus ir visos kitos gyvybės rūšys nėra Aukščiausios Inteligencijos Esybės tveriančios galybės išdava, tai tegul mokslininkai patiekia kitokį gyvybės stebėtino apsi-reiškimo išaiškinimą! Protas pataria verčiau lai kytis Biblijos aprašymo apie sutvėrimą, ir remianties tuo pagrindu stengtis susipažinti su Sutvertojo nurodymais žmonių padermei.

Romantiškas Veikimas

Aiškusis aprašymas apie tvėrimą, suteiktas mums pirmuose pasaulio įkūrimo Knygos skyriuose, pasako, kad vyras buvo pirma sutvertas; bet jis dar neturėjo pagalbininkės. Paskui buvo sutverta Jieva. Ir ar tokia metoda neįmanoma? Argi gabiausieji pasaulio novelistai kuomet nors surado romantiškesnį būdą suradimui sužiedotinės savo didvyriui, nekaip tas, koks yra suteiktas mums aprašyme apie sutvėrimą Motinos Jievos?

Jeigu Dievas turėjo galybės sutverti Adomą (ir iš kur gi jis atsirado, Jei ne Dievas jį sutvėrė?), tai išėmimas vieno šonkaulio ir padarymas iš jo moteriškės buvo tik lengvas darbas tokiam Sutvertojui, jei Jis išsirinko sau tokį būdą.

Buvo taip pat ir puikūs sodo namai, kuriuos

Dievas buvo patiekęs savo tobulam žmoniškam sutvėrimui! Ištikrūjū nėra nieko neprotinga manyti, kad Dievas, sutvėręs žmogų, suteikė jam tinkamą gyvenimo vietą. Kam bereikia lengvai manyti apie tokią apysaką, kuri pasakoja mums tokius dalykus, kokius kiekvienas turi pripažinti logiškais ten buvusiose aplinkybėse?

Bet yra dalykų, liečiančių Dievo apsiėjimą su žmogumi, kuriuose Jis neteislingai kaltinamas. Pavyzdys: Jis nesakė mūsų pirmesniems gimdytojams, kad jeigu jie mėgins būti patenkintais Edene per kokį laiką, tai paskui Jis paims juos į dangų! Ir Biblijos aprašymas nesako, kad Jis sutvėrė baisėtiną bedugnę gelmę, pripildytą ugnimi ir ištirpusia siera, ir paskui priveisė ją nesudeginamais velniais ir pasakė Adomui ir Jievai, kad jeigu jiedu neklausys Jo, tai bus įmesti į aną baisią vietą, kame jie bus stebūklingai apsaugojami nuo sunaikinimo, kad velniai galėtų kankinti juos per amžius!

Pirma Mozės Knyga parodo, kad Dievas sutvėrė žmogiškus sutvėrimus, kad gyventų tiesiog šičia ant žemės; o ne danguje arba skaistykloje (šveistainėje). Jiems buvo įsakyta klausyti su-tvėrtojo įstatymo bei daugintis ir pripildyti žemę. Nieko nebuvo sakyta Adomui ir Jievai apie pri-sirengimą nueiti į dangų.

Norėdami sugrįžti prie pagrindinių faktų, įsivaizduokime sau, kad visa įvyko tikrai taip,

kaip pasakyta Pirmoje Mozės Knygoje, ir kad Dievas reiškė tikrai tą, ką Jis sakė. Prie ko tad toks lengvai suprantamas išaiškinimas privestų? Jo prasmė būtų tokia: Kad žmonijos šeima, iš palengvo daugindamos pagal dieviškąjį įsakymą, būtų greit patyrusi, kad pradiniai patiektieji sodo namai buvo permaži, ir kad dėlto atsirado reikalas pradėti kelti jo sienas.

Aplenkdami tad visokius "slaptingus" aiškinimus tuojau galime pamatyti, kad tasai palaimintas platinimosi būtų nusitęsęs iki pripildymo visos žemės tobulais žmoniškais sutvėrimais ir pati žemė, žmogaus "paveldėta," būtų pasidariusi dideliu vaisingu, gaivinančiu ir puikiu sodu.

Dieviškasis įsakymas buvo "pripildyti" žemę ne perpildyti. Ištikrųjų dieviška išmintis ir galybė sugebės sustabdyti tolesnį žmonijos veisimosi, kuomet pakankamas skaičius bus gimęs ir žemė bus tinkamai pripildyta.

Ar būtų buvę kas nors neprotinga ar klaidinga su tokios rūšies programa? Ar nėra tai protinga ir tikrai tas, ko mes galime laukti iš išmintingo ir meilingo Sutvėrtojo? Bet norint įsivaizduoti sau visų tų dalykų gražumą, pirma reikia išmesti iš savo minčių baisinguosius kentėjimų ir vargo paveikslus, kokie dabar visur pasirodo. Nupuolusio žmogaus saumylumas įvedė į pasaulį visus tuos kentėjimus. Tokie kentėjimai būtų buvę nežinomi jei žmogus būtų pasilikęs santaikoje su

savo Sutvertojum.

Nes ir mirtis būtų buvus nežinoma žmonijos padermei. Mūsų laikų mokslas pripažysta, kad gyvos cėlės gali atsinaujinti ir tobulose aplinkybėse gyvuoti per amžius. Mirtis atėjo kaip nuodėmės pasekmė; su mirtimi gi atėjo kentėjimai, ligos, ir sielvartai.

Pabandyk įsivaizduoti tobulą žmonijos padermę, liuosą nuo visokio saumylumo, ligų ir mirties! Argi tai neatitiktų kiekvienam, kiekvienoje vietoje? Bet kas gali pasakyti: Kam eikvoti laiką mąstant apie ką nors, kas jei ir kadaise buvo galimybė, dingo amžiai?

Bet ar toki galimybė yra amžinai žuvusi?

SKYRIUS III.

Faktai ir Niektikystė

LABAI aišku, kad norint teisingai protauti apie Dievą pirmiausia reikia išblaškyti susidariusias prietarų ūkanas, dėl kurių daugelis nustojo tikėti į Jį ir į Knygą, kuri vadinama Jo Tiesos žodžiu. Tai nelengva įvykdyti, bet turime vilties, kad šis gvildenimas suteiks daug pagelbos ta linkme.

Žinoma, ne visi yra galutinai nutarę ar priimti Bibliją kaip autentišką aprašymą apie žmogaus pradžią ir likimą, tačiau visi turėtų interesuotis jos trumpu ir protingu aprašymu apie tą dalyką, ypačiai po kritiško analizavimo ir kuomet

jau padavimų rūkos liko išblaškytos ir kai tasai aprašymas pasirodė aiškus ir teisingas. Koks tad yra Biblijos aprašymas apie žmogų, tada kai buvo pašalinti prietarai ir žmoniški spėliojimai?

Jame pasakyta, kad po to kai buvo sutvertas žmogus, Dievas pasakė mūsų pirmesniems gimdytojams, kad jie “ištikrųjų numirs”, jei neklausys Jo įstatymo — “Tą dieną, kurią tu iš jo valgysi, ištikrųjų numirsi”. Rodosi kad tai aiškus ir suprantamas pareiškimas!

Bet ar tai tiesa?

Taip, tasai senovės laikais žmonijos padermės protėviams duotas pareiškimas yra šiandien patvirtintas bilijonais kapų ir nuolat mirštančių pasauliu, nes visa tai paliūdią rimtai tiesiai, kuri buvo aiškiai paskelbta Edene žmogui, kuomet jam buvo duotas įstatymas.

Taigi čia pasirodo, kad Pirma Mozės Knyga yra suderinama su nesugriaunamą tikrąybę. Faktas, kad Adomas aktualiai nenuėjo į kapus tą pačią žodinės prasmės dieną, kurią jis prasižengė prieš dieviškąjį įstatymą, nėra joks priparodymas, kad mirties bausmė nebuvo literinė. Tikresnis Ebrajų vertimas apie šią bausmę yra šitaip išreikštas: “Mirdamas numirsi”. Tai paduoda mums mintis, kad mirtis pradėjo tuojau veikti ir veikė ligi tol, kol gyvenimas visai išnyko.

Ir tikrai taip atsitiko.

Bet įvyko dar ir kitas dalykas tenais Edene.

Iš kito šaltinio negu Sutvertojas, atėjo suvedžiojantis pareiškimas į Motiną Jievą: “Tu ištikrųjų **nenumirsi**”! Šitas pareiškimas, būk Dievas esąs melavęs Savo sutvėrimams, sakoma, esąs nuo “žalčio”.

Keturiems tūkstančiams metų praslinkus Apaštalas Jonas pasakė, kad “tasai senasis žaltys” yra “velnias ir šėtonas”, ir parodė kad jis buvo didysis visų tautų suvedžiojtojas. (Žr. Apreiškimo 20:1-13). Dabar mes turime du priešingu pareiškimu: Vienas buvo atėjęs nuo Viešpaties, kame Jo pasakyta, kad žmogus “ištikrųjų numirs”; kitas gi atėjo nuo to, kurį Raštas vadina Suvedžiojtoju, kuriame jis tvirtina, kad žmogus “ištikrųjų nenumirs”. Patyrėme, kad pirmas pareiškimas yra patvirtintas faktais; o kaip su kitu?

Iš Kur Visa tai Atsirado?

Biblija tvirtina, kad sutvertojas buvo tas, kurs pasakė, kad nepaklusnumas įves žmonijos padermę į mirtį; ištikrųjų Adomo vaikai miršta! Mirtis, ištikrųjų, yra tikrenybė. Tam paliūdią nevien mūsų jausmai, bet ir šių dienų mokslas tą patvirtina. Pastariais metais buvo desėtkai tokių mirties atsitikimų, kur mirusieji būtų pasilikę negyvi, jei nebūtų pasinaudota šiais laikais įgytuoju medikališku žinojimu ir gudrumu; bet šie asmenys, atgaivinti pulmotoriais, oksigeno pompomis arba įšmirkštimu adrenalino, liūdią kad jie buvo

visai be sąvokos, visai be sužinumo ir niekur neuėjo per tą laiką, kuriuo jie buvo numirę.

Velionis Arthur Brisbane, komentuodamas apie atsitikimus su Theodoro Krause ir Byron De Fee, chicagiečius, kurie buvo atrasti apmirusiais nuomonoksido dūjų užsinuodijimo, ir kuriuos atgaivino daktarai Connor ir Barwasser, teiraujasi:

O ką gi daro siela, kai kūnas yra techniškai miręs? Kiek ilgai ji laukia kolei neišitikrins, kad jau nebėra jokio moderniško moksliško atradimo, kuris galėtų gražinti atgal sielą? Kai širdis sustoja ir kūnas "miršta" ar tuomet siela staiga pradeda savo kelionę, ir paskui, netikėtai atgijus, vėl sugrįžta; arba ji laukia per kokį laiką, kolei pilnai persitikrina?"

Jei ir būtų įdomu galvoti arba spėloti apie iš kūno išėjusią mirusiųjų "sielų" gudrumą, vis tiek nesugriaunamas pačių aukščiau paminėtų aukų liūdidimas yra, kad jie buvo visai be sąvokos — negyvi. Biblija sutinka su tokiu pareiškimu. Ji sako: "Mirusieji nieko daugiau nebežino," ir vėl "Nei darbo, nei proto, nei išminties, nei žinojimo nėra kapuose, į kuriuos tu skubiniesi". — Pamoksl. 9:5, 10.

Didžioji Apgavystė

O ką sakysime apie "žalčio" pareiškimą: "Tu ištikrųjų nenumirsi"? Kaip tasai pareiškimas paveikė per visus amžius? Jėzus pasakė apie "seną-

jį žaltį", kad jis yra "melo tėvas". Taigi, jeigu Pirmos Mozės Knygos aprašymas yra tikras, ir jei Jėzus žinojo apie ką Jis kalbėjo, tai jau mes turime tikėtis rasti kokių nors priparodymų apgavingose šėtono pastangose mirties klausime. Ir, kaip Apreikštojas parodo, kad tasai "senasis žaltys" yra suvedžojęs visas tautas, mes galime laukti kad jo apgavystės turi visur pasirodyti.

Ar mes randame tokių įrodymų?

Taip! Nors ir šėtonas aiškiai pasakė, kad per valgymą uždrausto vaisiaus neateis mirtis, tai vistiek, tikrenybėje Adomas ir Jieva, draug su visa savo ainija, mirė arba tebemiršta. Todėl atsirado reikalas šėtonui ką nors daryti tuo klausimu.

Žinoma, jis nenorėjo ateiti ir persiprašyti už neteisingą apkaltinimą Dievo kaipo melagio; todėl jis darė dar kitą pragaištingą žygį įtikindamas žmones, kad tai, kas atrodė lyg mirtis, nebuvo mirtis, bet buvo tik anga į kitokią, aukštesnę ar žemesnę gyvybės formą. O dėl įgimtos mirties baimės, kuri slėpiasi žmonių širdyse, beveik visa žmonija išsirinko tikėti melui—"Nėra mirties." Taigi šituo dideliu suvedžiojimu didžiuma žmonių buvo įtikinta kad mirtis esą prietelė, o ne priešė, kaip apie ją pasakyta Biblijoje.—1 Kor. 15:26.

Šitas šėtoniškas suvedžiojimas yra pastatytas ant Raštui ir mokslui priešingos ir su protu nesutinkančios teorijos, kad žmogus savo vidu-

riuose turi "sielą", galinčią gyventi atsiskyrus ir be kūno, ir kad kūnui mirus toji "siela" pasiliuosuoja ir gali lėkti, ar plaukti, arba būti nunešta į kokią nors kitą vietą arba stovį. Ant šitos teorijos yra pastatyta didžiuma prietaringų svajonių, kurios vargino sumišusią žmoniją per daugiau kaip šešis tūkstančius metų. Ir šitie prietarai didžiumoje dabar yra priežastimi beveik visur esančio netikėjimo į Dievą. Ištikrųjų Biblija teisingai pasakė, kad šetonas yra suvedžiotojas ir melagis!

Žmonių Ir Gyvulių Sielos.

Bet argi Biblija neskelbia, kad žmogus turi nemirtingą sielą? Ne! Biblijoje nerandama pareiškimo "nemirtinga siela," nė tam panašių žodžių. Ieškokite patys, ir nerasite. Prašykite savo kunigo, kad padėtų ieškoti, ir persitikrinsite, kad tokių žodžių Biblijoje nėra.

Žodis "siela" vartojamas Biblijoje daugiau kaip 500 sykių, bet nė sykį nesakoma, kad ji nemirtinga. Pirma vieta Biblijoje, kurioje pasirodo žodis "siela," yra 1 Mozės 2:7, ir ten yra pasakyta, kad žmogus "**pasidarė** gyva siela," ne kad jam buvo **duota** siela. Kitaip sakant, žmogus pasidarė gyva esybė—ir ta yra tikroji prasmė žodžio siela, kaip apie ją kalbama Biblijoje. Dėl tos priežasties Biblija pritaiko tą patį žodį tiek gyvuliams, tiek žmoniškoms esybėms. Jis yra pri-

taikomas žemesniems sutvērīmams 4 Mozēs 31:28, ir kitose vietose.

Po šetono melo — “Tu ištikrųjų nenumirsi” —kuris netikru manymu apie nemirtingą sielą buvo padarytas panašiu į tiesą, seka dar susikrovimas įvairių tikybinių mišinių, kuriuos dabar priderančiai meta šalin pabudusi ir susimąsčiusi publika. Kaikurios niektikystės pastatytos ant šitos klastingos teorijos yra: “amžinųjų kančių” slogutis; “sveistainės” doktrina; “įsikūnijimo” teorija; “pasikalbėjimo su numirusiais” svajonė; pasakos apie “šmėklas”; “palaiminti” Indijonų “medžiokliavimo kraštai”; Danto “inferno”; ir visos kitos pagoniškos “nėra mirties” klastos.

Bet argi nors kelios iš tų doktrinų nėra skelbiamos Biblijoje? Ne! Ant laimės jos nėra. Nė viena iš jų negali būti tikra, jei bent mes priimtume šetono melą kaip tiesos pagrindą; bet patyrėme, kad jis yra suvedžiotojas ir kad tokiu savo elgesiu jis suvedžiojo visą pasaulį.

Naturaliai žmonės svajoja apie amžinųjų kančių jausmų apsvaigimą, nes mums buvo taip ilgai pasakojama, ir taip daug mokytų žmonių sakydavo, kad tai esą Biblijos mokslas. Taigi, įsitikinimas, kad Biblija nemokina tokios Dieva-nupeikiančios vidur-amžių dogmos, yra būtinai reikalingas, jei norime turėti protingą pagrindą tikėjimui ir pasitikėjimui įkvėptuoju žodžiu.

Biblija yra pripildyta paveikslinė kalba, ir

kaikurie iš jos simbolių buvo klaidingai aiškinami patvirtinimui pagoniškos nuomonės apie kankinimo dievaitį. Pavyzdžiui, kuomet Biblijoje kalbama apie faktą, kad “nuodėmės alga yra mirtis,” vartojama ugnis ir siera, kaipo naikinimo simboliai. Ar kas kada nors girdėjo, kad kas nors buvo įmestas į degančios sieros tvenkinį, kad pasilikėtų gyvas? Šitų simbolių reikšmė gana aiški.

Elgėtos Abraomo Prieglobstyje

Vieną kartą Jėzus pasakė labai dramatišką prilyginimą apie vieną turtingą žmogų, ir elgėtą vardu Lozorius. Abu pasimirė, ir paskui buvo sakoma, kad turtingasis pateko į “kančias,” tuo tarpu kad elgėta nuėjo į “Abraomo prieglobstį.”

Pragaro ugnies palaikytojai pritaikydavo šitam prilyginimui šiurkštų žodinės prasmės aiškinimą. Jie pasakojo buk tuo esą mokinama, kad visi teisieji po mirties nueisią į dangų, visi gi nusidėjėliai būsią kankinami per amžius. Bet prilyginimas visai nieko nesako apie turtingojo buvimą nusidėjėliu, nė apie elgėtos buvimą teisingu. Nesakoma, kad elgėta nuėjo į dangų, kuomet mirė.

Buvo paduotos mintys, kad tuodu vyru šitame prilyginime gal atvaizdino dvi klases—žydus ir Pagonis—jų puolimą ir iškilimą, ir kaikuriuos jų prityrimus ta linkme. Tai atrodo protinga, nes ištikrųjų Žydai, po jų tautiškos mirties apie 70 V. M., buvo labai daug “kankinami.” Kitos to pri-

lyginimo smulkmenos taip pat tinka žydų ir Pagonių prityrimams po Jėzaus dienų.

Savo prilyginimus Jėzus iš aplink Jį buvusių daiktų arba aplinkybių. Viename atsitikime Jis nurodė į Inomo Slėnį, esantį netoli Jeruzalės miesto, nes tenai būdavo reguliariškai naikinamos išmatos ir kitokios sąslavos, ir šitą Slėnį Jėzus naudojo atvaizdinimui galutino „amžino žuvimo,“ kuris ateis ant visų tyčių nusidėjėlių, tada kai „Naujoji Jeruzalė“—Dievo Karalystė—pasidarys tikrenybė.

Graikų kalboje šitas Inomo Slėnis buvo vadinamas „Gehenna,“ ir mūsų paprastų Biblijų vertėjai išvertė tą žodį „pragaras“ daugelioje Naujojo Testamento vietose. Šitame Slėnyje nuolat degdavo ugnis, ir buvo pridedama sieros sanitarijos ir naikinimo tikslais; taigi čia buvo labai tinkama iliustracija visiško išnaikinimo, kokio susilauks tie, kurie galutiname ištyrime pasirodys neverti amžinojo gyvenimo.

Naudodamas šią išmatų vietos Gehennos iliustraciją, Jėzus padidino šito simbolio galingumą pridėdamas prie jo dar mintis apie kirminus, kurie visuomet veisiasi negyvuose kūnuose ir kitokiose išmatose. Šitie „kirminai“ sunaikindavo visokias išmatas, kurios slėnio dugne būdamos nepasiekė ugnies. Tokiu būdu naikinimo simbolis pasirodo daug galingesnis.

Kaip paika manyti, kaip daugelis praeityje

darė, kad tikri kirminai amžinai kandžios minkštąsias ir jautriasias “nemirtingų sielų” vietas Gehennoje! Toki teorija reikalauja, kad būtų netik nemirtingų sielų, bet ir nemirtingų kirminų—kirminų su asbesto kūnais, kuriems nekenktų pramanytasis septynių sykių karštesnis karštis tradiciniame pragare!

Biblija ištikrųjų sako mums, kad yra pragaras; bet Biblijos pragaras yra tik mirties stovis. Nė Ebrajų, nė Graikų žodžiai, kurie Lietuviškoje Biblijoje išversti “pragaras,” neturi jokių minčių apie kankinimą, arba apie nesudeginamus velnius su šakėmis—visa tai paeina nuo tradicinės teologijos, o ne iš šventojo Rašto. Senajame Testamente žodis “šėol” ir Naujajame žodis “hades” yra vartojami išreiškimui nesąvokingos aplinkybės. Pavyzdžiui pastebėkite pranašo žodžius: “Nei žinojimo, nei išminties nėra kapuose (šėole) į kuriuos tu skubiniesi.”—Pam. 9:10-12.

Kalbant gi apie “šveistainę” arba “skaistyklą,” nė tų žodžių nesiranda Biblijoje, ir nieko nėra pasakyta apie plačiai pasklidusią nuomonę apie kankinimą. Keista (ar ne?), kad įvairūs prietarų velniukščiai turėjo tiek daug pažangos pasaulyje ir tiek daug įtakos religiniuose įsitikinimuose kitaip dorai manančių žmonių!

Taigi dabar, prietarų rūkoms išsiblaškius, turėtume turėti šiek tiek pažangos mūsų bandyme suderinti Biblijos mokslą su protu. Neįdo-

mu, kad protingi šių dienų žmonės pradeda galvoti apie neprotingus praeities mokinius. Daugeliui nupasakojimas, kad Dievas esąs nutaręs kur nors didelioje degančioje pasmerktųjų gelmėje amžinai kankinti jų nebažnytinius tėvus, brolius, motinas, arba bočius, neatrodo panašus į Dievą, kurį jie nori garbinti. Duok Dieve, kad mes galėtumėm pakilti aukščiau už tokį įsitikinimą apie Jį.

SKYRIUS IV

Pažadėjimo Lankas

Jau matėme Biblijos, mokslo ir proto žvilgsniu, kad kaip žmogus miršta, jis pasidaro negyvas; ir kad mes esame pasmerkta ir mirštanti padermė. Kaip tad mes galime pasirodyti akivaizdoje mūsų Sutvertojo, kurio įstatymai buvo sulaužyti? Kuo remiantis bent vienas žmogus gali turėti vilties sugrįžti į Dievo malonę ir vėl gėrėtis privilegija gyventi amžinai tikrai laimingose sąlygose? Argi Dievas atšauks savo smerkiantį sprendimą prieš mus remdamies vien mūsų pasižadėjimu nuo šio laiko geriau elgtis?

Biblija tikriausia parodo Sutvertojo planą, kuriuo einant prarastoji žmonija turės progos sugrįžti į santaiką su Juo; bet norint sužinoti tiesą tuose dalykuose, reikia žengti pirmyn labai atsargiai. Aišku, kad kasinėdamies po tradicinės teologijos purvus ir tikėdamies ten rasti sau koki

nors protingą pagrindą tikėjimui ir paguodžiančiai vilčiai, mes nerasime jokio patenkinančio atsakymo, todėl ieškodami laikykimės tik Biblijos. Iki šiai vietai pasirodė, kad Biblija sutinka su gerai žinomais ir pamatuotais faktais ir su protu. Tatai suteikia mums pasitikėjimo. Ar nėra tat protinga laukti, kad joje galima rasti išsprendimas visų klausimų, liečiančių žmonijos likimą?

Pirmoje Mozės 3:15 yra paduota mintis, kad Sutvertojas, nuo pat pradžios, jau buvo nutaręs daryti ką nors daugiau žmonijos padermei, o ne vien pasmerkti ją mirčiai. Ten duotasai pažadėjimas yra toks, kad “moteriškės sėkla” pagaliau sutrins žalčiui galvą. Žinoma, tasai pareiškimas yra slaptingas ir neaiškus; bet pažvelgus į pasakiau duotus dieviškus apreiškimus jis pasirodo labai reikšmingas.

Pavyzdžiui, mes atsiverčiame beveik paskutinį Biblijos skyrių—Apreiškimo 20—ir ten mes pastebime kaip Apaštalas Jonas skelbia, kad regėjime jis matė galingą angelą nužengiantį iš dangaus ir sugaunantį “senąjį žaltį,” ir surišantį jį tūkstančiui metų, “kad nebesuvedžiotų daugiau tautas.” Tai pranašingas paveikslas, nušviečias įvykdymą ano slaptingo pažadėjimo, apie kurį parašyta 1 Mozės 3:15, kad moteriškės “sėkla” sutrins “žalčiui” galvą.

Kitais žodžiais, šia aushstai simboline kalba Sutvertojas tikrina mums per Apreikštoją, kad

mūsų pirmųjų gimdytojų nusidėjimas amžinai nekenks žmonijos padermei, nes Savo laiku ir Savo keliu bus patiektas tikras vaistas, ir net patsai “žaltys” bus sunaikintas.

Taigi, galime sakyti, kad suradome Dievo duotojo pažadėjimo lanko du galu—1 Mozės Knygoje duotojo pažadėjimo, kad ‘žalčio’ galva bus sutrinta, ir Apreiškime duotąjį regėjimą, kad tas pat “žaltys” bus surištas ir paskui sunaikintas. Tačiau čia nesustokime, bet verčiau dar nuodugniau ištirkime šventąjį Raštą tikėdamies, kad surasime kaikurias smulkmenas, parodančias kaip pražūtingasis šetono darbas Edene bus sunaikintas, ir žmonijos padermė sugrąžinta į pražuvusių rojų.

Dievo Pažadėjimas Abraomui.

Palikdami tat apvylusius Edeno vaizdus, žengkime prie Abraomo laikų—daugiau kaip du tūstančiai metų vėliau. Nuo to laiko jau nebereikia tiek daug dalykų priimti tikėjimu. Archeologai nesenai atkasė Us, Abraomo gimtojo krašto gruvėsius, taip pat ir kitus Senobinio Kanaano gruvėsius, kurie patvirtina beveik kiekvieną smulkmeną Biblijinės istorijos, siekiančios per visą tą laiką. Šitų atradimų akivaizdoje dabar net abejingi žmonės pripažįsta, kad Biblija nėra “senų bobų pasakų” rinkinys, kaip kad daugelis buvo įsitikinę.

Abraomui Dievas davē labai pastebētinā pažadējimą, kuris dar nebuvo īvykintas. Jis pasakē: “Tavyje ir tavo sēkloje bus palaimintos **visos** žemės giminės.” (1 Moz. 12:1-3.) Vėlesniais laikais, kada jo sūnus Izaokas buvo užaugęs į suaugusį vyrą, Dievas atkartoją tą pažadėjimą dar patvirtindamas prisieka. Bet Abraomas mirė neišvydęs jo išsipildymo. Tasai pažadėjimas buvo perduotas Izaokui, ir paskui jo sūnui Jokūbui. **Ezavas**, vyresnysis Jokūbo brolis, mainais už vieną valgį nupirko sau jo pirmgimystės teises.

Pagaliau Jokūbas pasiekė savo netobulo gyvenimo laiko galą, bet Dievo pažadėjimas palaiminti visas tautas dar nebuvo įvykęs jo dienose; taigi, gulėdamas ant savo mirties patalo jis perdavė šį skėptrą savo sūnui Jūdui. Neturėsime vietos išnagrinėti visus daugelius bendrus Senojo Testamento pažadėjimus, kurie plačiau aiškina šitą originalę su Abraomu padarytą sandorą. Užtenka pasakyti, kad visuose tuose pažadėjimuose Žydai matė atvaizduotą didį asmenį — “Liutą iš Jūdo giminės”—apie kurį jie paprastai kalbėdavo kaip apie ateinantį Mesiją.

Galingoji šitų senobinių pažadėjimų įtaka daug prisidėjo prie palaikymo vargstančių ir persekiojamų Izraėlio žmonių atsiskyrusių nuo kitų pasaulio žmonių per daugiau kai keturius tūkstančius metų, net iki esamojo laiko. Dar šiandien Žydai stovi atsižymėję kaip gyvas liudyjimas Die-

vo veikalams su jais praeityje, ir aniems viltį—
įkvėpiantiems pažadējimams, kurie buvo duoti
jiems ir per juos kaip Jo “išrinktuosius žmones.”
Bet daug iš tų pažadējimų dar neįvyko.

Mesijas Pažadētas.

Jēzaus pirmojo atējimo laikuose daug žydų
budējo ir laukē atējimo senai pažadētojo Mesijo.
Mums pasakyta, kad vieną naktį Jūdējos pakal-
nēje, kame ganytojai ganē savo avis, staiga pasi-
rodē viršgamtinē šviesa ir pasigirdo nepaprasti
balsai.

Netikēтина svajonē, tu gal pasakysi?

Atsiminkime, kad jei Biblija yra tuo, kuo ji
tariasi esanti—Sutvertojo tikslų link žmonių vai-
kų apreiškimas, ir tai to paties Sutvertojo, kuris
padarē visus kitus didžiuosius tvērimo darbus—
tai jau nebesunku tikēti, kad tokia Aukščiausia
Inteligentiška Esybē yra taip pat sutvėrusi įvai-
rius dvasinių esybių ordenus, aukštesniuose laips-
niuose negu žmogus. Ir Jam panorėjus, kad šitie
aukštesni angeliški sutvėrimai susikalbētų su
žmonėmis tokiame svarbiame atsitikime, koks
buvo Išganytojo gimimas, Jam buvo visai lengva
parengti tokį susisiekimą.

Taip jis ir padarē!

Vienam iš šitų galingų angelų tarpininkau-
jant Dievas paskelbē ganytojams: “Nebijokite,
nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus

visiems žmonėms, kad šiandien jums gimė Dovid mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats.” —Luko 2:10, 11.

Žodis **Kristus** yra kilęs iš Graikų kalbos ir reiškia tą pat, ką Ebrajų žodis **Mesijas**. Taigi tasai angeliškas paskelbimas reiškia kad pasaulio Mesijas, kurį Dievas taip ilgai buvo žadėjęs atsiųsti, dabar buvo aktualiai gimęs, ir kad Jis ištikrųjų buvo pasaulio Išganytojas. Dėlto tai buvo “geros naujienos **visiems žmonėms** — nes Jo gimimu turėjo būti palaimintos “**visos** žemės giminės”.

O kaip Jėzus, Mesijas, bus pasaulio Išganytoju? Kokie bus anie palaiminimai, kokius Jis suteiks visiems?

Iš to, ką mes jau žinome, pasirodo, kad Adomo prasižengimu žmonijos padermė prarado privilegiją amžinai gyventi ant žemės. Taigi jei mirtis reiškia mirtį, kaip kad aiškiai pasirodo, tai be paliuosavimo iš mirties ir be atsteigimo gyveniman, nė vienas iš mūsų nebūtų galėjęs būti “išganytas”.

Ramybė žemėje! — Kada?

O ką sakysime apie faktą, kad tasai Išganytojas, Mesijas, atėjo į pasaulį kone du tūkstančiai metų atgal, ir vistiek pasaulis miršta kaip ir pirmiau? Kokioje prasmėje Jis yra jo Išganytojas? Jei nėra amžinų kančių, iš kurių žmonija turėtų būti išgelbėta, tai iš ko ir kaip tasai Mesijas iš-

gelbēs? Ir ar po išgelbėjimo atrodys visai kas kita?

Žinoma, visiems prisimena puikioji muzika ir sužavėjanti pamokslai, kokie skelbiami per Kalėdas kiekvienoje Krikščionijos bažnyčioje. Šauksmas apie “ramybę žemėj ir gerą valią žmonėms” kasmet pasigirsta kiekvienoje vietoje. Bet ar netiesa, kad iki šiam laikui tie šūkavimai didžiumoje buvo vien tušti žodžiai? Argi šauksmas “ramybė žemėje,” atsiliepiantis mirstančio kareivio ausyse, turi didelios reikšmės?

Karo metu profesionalūs Jėzaus pasekėjai vienoje tautoje žudo profesijonalius Jėzaus pasekėjus kitoje tautoje, ir vadina tai savo Krikščioniška pareiga. Jei jie ištikimai tai daro, ar pagaliau jie linksmai pasitiks savo užmuštuosius svetimtaučius brolius dangiškoje laimėje? Ar tai tokiu būdu bus įvykintas pranašavimas apie “ramybę žemėje”?

Mūsų tyrinėjimas dar neatsidengė ant tiek, kad galėtume patiekti atsakymus į šituos galvą sukančius klausimus, taigi eikime toliau ir pažiūrėkime ar Biblija nepasako ką nors patenkinančio apie tuos dalykus.

Mes jau susekėme Mesijinius pažadėjimus nuo Edono Sodo dienų iki pat Jėzaus laikų ir pastebėjome kad šitie pažadėjimai įvyks Viešpatyje. Povilas tą parodo Galatiečiams 3:8, 16, kame jo

aiškiai pasakyta, kad Kristus yra “pažadėjimo ainis.”

Jonas Krikštytojas skelbė Jėzų, sakydamas: “Štai Dievo Avinėlis, kurs atima pasaulio nuodėmę!” Tuom laiku Jonas aiškiai pažino Jėzų esant pažadėtuoju Mesijum. Bet vėliau Jonas buvo įmestas kalėjiman; ir ten būdamas jis pradėjo galvoti ar kartais neapsiriko.

Tuomet jis siuntė pasiuntinius pas Jėzų teirautis ar ištikrųjį Jis buvo Mesijas, ir Jėzus nu-siuntė jam labai interesingą atsakymą. Jis liepė pasiuntiniams priminti Jonui, kad per Jėzaus rankas sergantieji buvo pagydyti, šlubieji pradėjo vaikščioti, aklieji mato, apkurtusieji girdi; ir kai-kuriuose atsitikimuose net mirusieji buvo prikelti.

Jėzaus Darbai Įvykdė Pranašystes

O kodėl Jėzus davė Jonui tokį keistą atsakymą? Dėlto kad pranašai buvo pranašavę, kad Jėzus tikrai tai darys! Šitaip Jonas buvo pertikrintas. Ir nevien Jonas Krikštytojas buvo nustebintas galingais Jėzaus darbais, bet taip pat daugelis Jėzaus dienose turėjo persitikrinti apie Viešpaties Mesijystę, ir įtikėti, kad senai pažadėtoji Mesijinė Karalystė veikia turėjo būti įkurta palaiminimui Izraėlio ir per Izraėlį visos žmonijos — “visų giminių.” Ir ištikrųjį, pagaliau, minios taip susidomėjo, kad jos mėgino padaryti Jėzų Karaliumi; ir

skelbē Jī tokiu Jam ijojant ī Jeruzalē ant asilienēs.

Dar penkioms dienoms praējus atsitiko taip, kad stebējosi mokytiniai ir visi kiti, kurie žiūrėjo ī Jēzų kaip ī Mesiją. Religiniai vadai Jēzaus dienose pavydėjo Jo pagarsėjimui, net taip labai, kad jie padarē suokalbį prieš Jį, suēmē Jį, laikē klaslingą tardymą, pasmerkē Jį mirčiai, ir pagaliau nukryžiauvo Jį kaipo piktadarį.

Ką tai reiškē? Kaip tai atsitiko, kad Jis, kuris buvo atėjęs būti žemės Karaliumi, turėjo būti taip suimtas ir prikalts ant kryžiaus? Toks įvykis nebuvo suderinamas su mokytinių išmanymu apie tai, ką Mesijas turėjo daryti — įkurti Karalystę ir būti jos Karaliumi ir išgelbėti žmones. Kaip labai didis turėjo būti jų apsigyvilimas, kuomet jų viltys ir laukimai buvo taip perblokšti žemėn!

Po trijų dienų du nusiminusiu Viešpaties mokytinių ėjo keliu ī Emaus ir staiga juos pasivijo "svetimas" žmogus. Pastebėjęs jų nuliūdimą Jis teiravosi kame to viso priežastis. Tuomet jie papasakojo Jam pastarųjų dienų įvykius ir kaip labai jie buvo apsigylę pasitikėdami anuo stebuklų-darytoju iš Nazareto.

Kodėl Jėzus Mirė?

Tuomet šis svetimasis—kurs tikrenybėje buvo prikeltasis Kristus — turėjo progos paaiškinti

jiems kodėl Jis turėjo numirti; kad Jo mirtis buvo dangiškojo Tėvo numatyta ir išpranašauta, ir kad ji turėjo įvykti pirma negu Mesijinės Karalystės garbės keliu galėjo ateiti žadėtieji palaiminimai.

Vėliau anie du mokytiniai papasakojo savo patyrimus kitiems, ir tarė: "Argi mūsų širdis nebuvo užsidegus mummyse, kuomet Jis kalbėjo kelyje ir aiškino Raštą?" Ištikrųjų dabar buvo gera priežastis mokytinių užsikarščiavimui. Dabar jie pamatė, kad Viešpaties mirtis nebuvo tragiškas apsirikimas, kaip kad jie buvo manę, ir nebuvo tai įrodymas, kad Jis nebuvo Mesijas. Pagaliau mokytiniai susiprato, kad Jėzaus mirtis buvo būtina reikalinga, kad ja pasinaudojant pasaulio žmonija gautų gyvenimo palaiminimus, kurie buvo dieviškai pažadėti.

Vėlau vienas iš mokytinių aiškina, kad Jėzus, Savo priešžmoginiame stovy, buvo žinomas kaipo "Logos" (kas Jono I išverčiama "žodis"). Šitas Logos arba Dievo žodis pasidarė kūnu, kad pasakui galėtų numirti kaip atatinkanti kaina, arba "atpirkimas" už Adomą ir už jame pasmerktą žmoniją. — 1 Tim. 2:3-6; Rom. 5:12.

Nepripažindami arba tyčia slėpdami tikrąją Graikų teksto prasmę, kaip tai pasirodo Jono Ev. 1, vertėjai yra padarę taip, kad atrodo lyg-kad "Logos" arba "žodis" yra patsai dieviškasis Suvvertojas. Tačiau tikras to teksto vertimas parodo, kad "Logos" buvo tik "vienas" iš Dievų (arba

galingas Dievas), tuo tarpu kad į Sutvertąją nurodoma kaip į "tikrąjį Dievą" (Tėvą) Aukščiau-siją ir Visagalintį.

Apaštalas skelbia mums, kad Logos buvo Jehovos veikėjas visame tvėrimo darbe—"Be Jo nebuvo padaryta nieko iš to, kas padaryta." Be abejonės dėl tos pačios priežasties 1 Mozės Knygos aprašyme apie tvėrimą vartojami daugskaitos įvardžiai, tokie kai "padarykime" ir "mūsų" — "Padarykime žmogų į mūsų paveikslą, ir į mūsų panašumą."

"Trejybė" — Apakinanti Dokrina

Nebūtų galima suprasti kaip Logos atėjo ant žemės, buvo padarytas kūnu ir mirė kaipo žmogaus Atpirkėjas, jei laikytumėtės "Trejybės" nuomonės apie Dievą; nes tai turėtų reikšti, kad patsai Dievas, visatos Sutverojas mirė. Bet Trejybės teorija yra kita viduramžių paslaptis, įdiegta žmonėse, bet neturinti jokio pagrindo Šventajame Rašte.

Žodžio "trejybė" nesiranda Biblijoje. Raštas kalba apie Tėvo ir Sūnaus **vienumą**, bet aišku, kad tai reiškia tikslo ir valios vienumą, o ne esybės vienumą. Jėzus meldėsi, kad tas pats vienumas būtų tarp Jo Paties ir Jo pasekėjų. Žiūr. Jo-no 17.

Trejybės doktrina buvo pirmą kartą oficialiai pripažinta nekrikštyto pagoniško valdovo Kon-

stantino įsakymu Konstantinopolyje. Tai kitas iš tradicijinių klaidingų įsitikinimų apie Dievą ir apie Krikščionybę, kurį daugelis turės išmokti atmesti pirma negu jie galės priderančiai įvertinti Sutvertoją ir pažinti teisybę ir meilę, kokią Jis parodė patiekdamas žmonijos atpirkimą ir išgelbėjimą per padovanojimą Savo mylimiausio Sūnaus, pirmiau buvusiojo Logoso.

Vienintėlis tekstas paprastuose Biblijos vertimuose (ang. King James Version), kuris nors ir ne visai aiškiai ar galutinai pareiškia mintis apie trejybę, randamas 1 Jono 5:7, bet šitas tekstas yra išmestas iš pataisyto vertimo, ir beveik visi Graikų studentai sutinka, kad tai nėra dalis originalio laiško, kaip jį parašė Apaštalas Jonas.

Galint dabar įsigyti ir studijuoti senesnius Naujojo Testamento raštus, studentai lengvai gali pastebėti šituos klaidingus tekstus, nes tai turi didelės reikšmės įsigijime tikresnio išmanymo apie Biblijinę tiesą.

Kad Jėzus neskaitė save vieną asmenyje ir lygiu Sutvertojui; arba kad Jis buvo Pats Savo Tėvas, aiškiai parodo Jo žodžiai, kuomet Jis pasakė: “Mano Tėvas didesnis nekaip aš.” — Jono 14:28.

Mokytiniai žinojo, kad nuodėmės alga yra **mirtis** — ne gyvenimas kančiose — todėl jiems buvo nesunku suprasti kaip mirtis Jėzaus, kuris tuo tikslu buvo “padarytas kūnu,” galėjo sumo-

kėti tą bausmę, ir atidaryti kelią, kuriuo pasaulis pagaliau galės grįžti į santaiką su Dievu ir į gyvenimą.

Bet pirm Sekminių jie vis dar tebeturjo kokių tai slapybių apie visus tuos įvykius. Nors jie jau žinojo, kad Jėzus, jų Mesijas, buvo prikeltas iš numirusių, vistiek jie buvo tik valandėlei tematę Jį; pagaliau gi Jis visai atsiskyrė nuo jų. Ko jie nepaprasti įvykiai! Kuomet jie paskutinį kartą matė Jį, Jis liepė jiems laukti Jeruzalėje, nes jie turėjo gauti tolesnių nurodymų šventajai dvasiai tarpininkaujant. Žinoma, mokytiniais tie dalykai atrodė lyg labai keistas pasielgimas, paeinąs nuo to, į kurį jie dar tebetikėjo kaip į pažadėtąjį Mesiją.

Ne tik anie ankstybų dienų mokytiniai per kokią laiką stebėjosi tolesniais įvykiais, bet daugelis iki šiam laikui nesuprato tikrosios reikšmės, ir dėlto atsirado daug keistų teorijų. Jeigu Jėzus neatėjo ant žemės įkurti žodinės prasmės Karalystę, tai turime surasti kitą priežastį Jo atėjimui ant žemės; todėl daugelis manė jog tinka tikėti, kad Jo atėjimas, mirtis ir prisikėlimas įvyko dėlto, kad žmonės galėtų būti išgelbėti iš "pragaros" kančių, ir jiems mirus, nugabanti į dangų. Bet Dievo paskirtu laiku Mesijas įsteigs žemišką Karalystę ir palaimins visas žemės gimines, kaip toliau tyrinėdami pamatysime.

Kuomet protaujančios mintys nusigręžia ir

atsitolina nuo viduramžių **kankinimo Dievo**, jos nori žinoti kodėl praėjo kone du tūkstančiai metų nuo to kai Jėzus paliko savo mokytojus, ir tačiau pasaulis šiandien yra labiau pavergtas saumylumui ir turi mažiau tikėjimo į Mesiją, negu kada nors pirmiau. Protaują žmonės pagalvodavo, kad jei Jėzus turi įvesti tikėjimą pasaulį ir išgelbėti jį iš pragaro ugnies, tai kodėl buvo taip mažai pažangos ta kryptimi; ir jei Mesijinis tikslas buvo įkurti žemišką Karalystę, ir per ją palaiminti žmones, suteikiant jiems gyvenimo laimės, tai kodėl iki šiol dar tai neįvyko?

SKYRIUS V

Ar Krikščionybei Nepavyko?

TIKRAS atsakymas į klausimą ar Krikščionybei pavyko ar nepavyko, priklauso nuo priderančio supratimo iš ko Krikščionybė susideda, ir ką Dievas nori kad ji vykintų čia ant žemės. Apie Kristų rašoma Biblijoje kaip apie pasaulio Išganytoją; todėl protinga išvada yra ta, kad Dievas yra nutaręs įtikinti pasaulį ir taip išgelbėti žmones iš mirties.

Bet jau praėjo beveik du tūkstančiai metų nuo to laiko kai Jėzus atėjo ant žemės; pasaulis gi yra labai toli nuo tikėjimo į Jį. Net ir vardiškai Krikščionybė nebeteko savo pagrindo ir cieľos tautos, tokios kai Rusija, oficialiai priešinasi visokiai religijai. Ar dėlto mes turime spręsti,

kad Dievo planui nepavyko.

Mokytiniai Jėzaus dienose statė savo viltis apie Mesijinę Karalystę ant Senojo Testamento pranašavimų; todėl jų viltys didžiumoje buvo tikros. Jie nesuprato tik to, kad tuomet dar nebuvo atėjęs laikas įkurti tą Karalystę. Panašiai daro ir didžiuma profesionalų Krikščionių net iki šiam laikui: Jų tikėjimas, kad Dievas buvo nutaręs įvesti tikėjiman pasaulį per Kristų ir bažnyčią, yra tikras, bet iš Šventojo rašto jie dar nepastebėjo, kad ne dabar tas amžius, kuriuo Dievas yra nutaręs atlikti tą darbą.

Kaip artimiausieji Jėzaus mokytiniai nepastebėjo iš pranašysčių, kad Mesijas turėjo kentėti ir numirti kaipo žmogaus Atpirkėjas pirma negu žadėtieji Karalystės palaiminimai galėjo ateiti į pasaulį; taip pat ir profesionalūs Krikščionys neįstengė pamatyti iš Rašto, kad tikroji Kristaus bažnyčia turi kentėti ir numirti su Juo, pirma negu ji turės privilegijos dalyvauti su Juo ateities Karalystės darbe, įtikinime pasaulio. Apaštalas Povilas aiškiai skelbia tą dalyką, sakydamas:

“O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai: tėvainiai Dievo ir bendratėvainiai Kristaus, jei tik drauge kenčiame, kad būtumem drauge ir pagarbinti. Nes aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta.” — Romiečiams 8:17, 18.

Aišku, kad čia nurodyta garbė yra bendratė-

vainystēs garbē su Kristumi Jo Mesijinēje Karalystēje. Jei tie, kurie gaus šitą garbę, pirma turi kentėti su Juo, tai jau aišku, kad dabartinē bažnyčios pasiuntinystē nēra “nugalējimas pasaulio Jēzui,” bet ištikimas sekimas Jo pēdomis, net iki mirties.

Krikščionys Seka Jēzų

Ir, ištikrų, Patsai Jēzus taip mokino Savo pasekėjus. Pavyzdžiui, daugiau kai viename atsitikime Jis pasakē: “Jei kas nori būti mano mokytiniu, tegul pat savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane.” Kad šitie turėjo sekti Jį visą kelią iki mirties, aiškiai parodo Jēzaus žodžiai Apreiškimo 2:10, kurie skaitosi: “Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką.” Kad šitas ištikimumas reikalauja ištvermės kentėjimų ir persekiojimų akivaizdoje, parodo Jo pažadėjimas Apreiškimo 3:21, kame Jis sako: “Kas nugalės, tam Aš duosiu sėdėti su manim mano soste, kaip aš nugalėjau ir sėdausi su mano Tėvu Jo soste.”

Kuomet bažnyčiai buvo duotas dieviškas įsakymas eiti “į pasaulį ir skelbti evangeliją,” aiškiai paskelbtasis tikslas buvo padaryti mokytinių ir duoti “liūdijimą.” Kad tasai darbas nebuvo Dievo skirtas užkariauti pasaulį, bet verčiau prirengti pačius Krikščionius ateities darbui, karaliavimui su Jēzumi, yra aiškiai parodyta Apreiškimo 20:4.

Mes cituojame: “Mačiau sielas **nukirstųjų** dėl Jėzaus liūdimimo ir dėl Dievo žodžio, ... jie gyveno ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų.”

Jei tat tikrojo Krikščionio pareiga pasaulyje buvo duoti “liūdimimą” apie tiesą ir taip įgytais prityrimais prirengti save ateities darbui, atvedimui pasaulio tikėjiman tūkstantmetinės karalystės laikotarpyje, tai dėlto mes galime suprasti kodėl atrodo lyg-kad Krikščionybė nepralaimėjo, nes neįvyko tik netikros vardiškų tikėtojų viltys. Kuomet mes pamatome, kad bažnyčia yra pašaukta aukoti ir kentėti, o ne užkariauti pasaulį, tai tuoju paaiškėja daug galvą sukančių klausimų.

Pavyzdžiui, ar tu dažnai nesistebėjai kam ištikimi Krikščionys paprastai turėjo daugiau kentėti negu netikintieji? Ar tu kada nepagalvojai kodėl po to, kai Jėzus atėjo kaip “pasaulio šviesa;” žmonija aktualiai paskendo ilgoje tamsybės gadynėje, apie kurią mes dabar kalbame kaip apie “tamsybės amžius” (viduramžius)? Ar tu kuomet nepagalvojai kodėl šiandien pasaulyje yra daugiau negu du syk tiek stabmeldžių, kiek jų buvo šimtas metų atgal? Kas gi nesidomėjo tokios rūšies klausimais? Daug taip galvodami atėjo prie išvados, kad Krikščionybė yra juokinga žaismė, ir kad šitas nuduodas civilizacijos šulas ir pamatas visai neįstengė įvykdyti savo užsimojimų.

Kas Yra Krikščionis?

Paprasta nuomonė apie Krikščionybę buvo

toki, kad žmogus pasidaro Krikščioniu beveik taip pat, kaip kad kas prisirašo prie kurio nors klubo, ir kad toks prisirašymas yra tam tikras apsaugojimas nuo dieviškojo keršto, kuris, kitaip esant, po mirties nusiųstų tokį asmenį į baisėtiną kankinimo vietą. Dėlto buvo manoma, kad Dievas nori, kad kiekvienas pasidarytų Krikščioniu ir tokiu būdu išgelbėtų iš šito baisėtinio likimo. Bet dabar, kuomet pasinaudojant geresnių dienų pilnesne šviesa buvo atrasta, kad amžinojo kankinimo slogutis nėra skelbiamas Biblijoje, pradedama aiškiau suprasti ką reiškia būti Krikščioniu.

Kadangi žodis Kristus yra graikiškas vertimas Ebrajų žodžio **Mesijas**, dėlto jis vartojamas Naujajame Testamente sujungimui Jėzaus su visa eile garbingų Mesijinių pažadėjimų, randamų visame Senajame Testamente. Tiesa, kaip jau buvo pastebėta, pirmas iš tų pažadėjimų buvo duotas Edeno Sode, kuomet Dievas pasakė kad “moteriškės sėkla” sutrins “žalčiui galvą.” Kitas, daug aiškesnis pažadėjimas buvo duotas Abraomui, kuomet jam buvo pasakyta, kad per jo ainiją “visos žemės giminės” bus palaimintos.

Jėzus Kristus atėjo į pasaulį kaip “pažadėjimo ainis,” ir visos žmonijos Palaimintojas; ir Raštas parodo, kad tie, kurie pasidaro tikrais Krikščionimis ir ištikimai seka Jo pėdomis, pasiaukodami net iki mirties, bus dalyviai su Juo pažadėjimo “ainijoje.”

Apaštalas Povilas, rašydamas į Krikščionis jo dienose, pasakė: “O jei jūs Kristaus [Krikščionys], tai jūs esate Abraomo ainija, tėvainiai pažadėjimu.” (Gal. 3:29.) Savo laiške Korintiečiams Povilas sako, kad “Kristus ne vienas narys, bet susideda iš daugelio.” Šiuose dviejuose apaštalo pareiškimuose pasirodo labai svarbus dalykas apsvarstymui. Jie parodo, kad išrinkdamos ir išlavindamos Krikščionis Dievas vykina tik prisiėmimo darbą, liečiantį būsimąjį Mesiją tikslą “palaiminti visas tautas.” Tas reiškia, kad Dievas nemėgino padaryti visą žmoniją Krikščionimis, bet iš tautų tarpo išrenka tik mažą būrelį tų, kurie bus suvienyti su Jėzumi Jo būsimame darbe palaiminime viso pasaulio, gyvųjų ir mirusiųjų.

“Ypatingi žmonės”

Bet kas gi šiandien yra tais Krikščionimis, kuriuos Dievas išrinko karaliauti su Mesija? Kokioje bažnyčioje mes juos rasime? Gali būti kad keletas jų randasi įvairiais vardais vadinamose bažnyčiose; bet Dievas yra Teisėjas ir Jis nutars kas jie yra. Aiškiai kalbant, Krikščionis yra tas, kuris, sužinojęs kad jis buvo nuodėmingas ir atskirtas nuo Dievo, padarė atgailą, ir paskui tikėjimu į išlietąjį Kristaus kraują pilnai pašventė savo laiką, gabumą — visa, ką jis turi — Viešpačiui; ir kurs ištikimai stengiasi vykinti savo pasišventimą. Vardiškų bažnyčių sąnarystė visai

neturi nieko bendrą su tuo dalyku. Žiūr. Romiečiams 5:1-3.

Apaštalų Darbų 15-me skyriuje randamas labai aiškus aprašymas apie dieviškąją tikslą išrinkti ištikimus Krikščionis šiame amžiuje. Čia jie vadinami “žmonės Jo vardui.” Apaštalas aiškina, kad “Dievas pirmą sykį aplankė pagonis,” ne padaryti juos visus Krikščionimis, bet tik “paimti žmonių Jo vardu”—tikruosius Krikščionius.

Po to, anot apaštalo skelbimo, dieviškoji mąlonė sugrįš į Izraelį, ir sugriuvusioji “Dovido dangtė” (vaizduojanti Izraelio tautos politiką) bus atsteigta; ir paskui jis dar sako: “likusieji žmonės,” ir visi Pagonys turės progos “ieškoti Viešpaties.” Bet pirma turi būti pabaigtas darbas paėmimo “žmonių Jo vardui” — Kristaus sužiedotinė gi turės susidėti iš visų pilnai pasišventusių Krikščionių.

Dabar, kuomet mes jau matome, kad Dievas nėra nutaręs, kad visas pasaulis turi pasidaryti Krikščionimis, tasai žinojimas padeda mums suprasti daug Biblijos vietų, kurios iki šiol buvo labai sunkiai suprantamos. Pavyzdžiui, Apreiškimų 5:10 yra pasakyta, kad būsima Kristaus ir bažnyčios karaliavimas bus čia “žemėje.” Kaip galėtų tai įvykti, jei visi, atskyrus tik bažnyčią, būtų pašalinti nuo žemės ir amžinai kankinami degančiame pragare? Ant ko tuomet šventieji kara-

liautų čia ant žemės? Bet ir ta sunkenybė dingsta kuomet mes iš Rašto sužinome, kad pasaulis bus palaimintas, o ne prakeiktas, po tikrosios bažnyčios užbaigimo.

Taip įsižiūrėdami į tuos dalykus mes galime matyti kad Dievo planas žmonijos išganymui suteikia progos visiems, bažnyčiai ir pasauliui. Ne kad visi bus išgelbėti, neatsižvelgiant į jų pačių bendradarbiavimą dieviškoje sąrangoje. Ne, Raštas labai aiškiai parodo, kad visi, kurie tyčia nusideda po pilno pažinimo tiesos, bus nubausti amžinu sunaikinimu — o ne amžinu užlaikymu kančiose, kaip kad viduramžių tikybos pasakoja apie tai.

Tikrosios Bažnyčios Atlyginimas

Kitas įdomus dalykas sąryšyje su Dievo išrinkimu Krikščioniškos bažnyčios dalyvauti su Kristumi Jo Mesijinėje Karalystėje, yra tas, kad tokie ištikimi Krikščionys gaus aukštesnį atlyginimą negu pasaulis abelnai. Pasauliui Dievas yra pasirengęs suteikti gyvenimą ant žemės — atsteigti juos į Karalystę, kuri "prirengta nuo pasaulio įkūrimo" kas reiškia viešpatavimą ant žemesnių sutvėrimų čia ant žemės; Krikščionimis gi jų Valdovas davė šitokią pažadėjimą, "Aš einu jums vietos prirengti, kad kur aš esu, ir jūs ten būtumet." Taip, bažnyčia gaus dangišką atlyginimą, nes Dievo tikslas nėra paimiti visą žmoniją į

dangų, kaip mes toliau tyrinėdami pamatysime.

Pažadėtasis amžinasis gyvenimas per išlietąjį Atpirkėjo kraują yra palaimintoji viltis, kurią Biblija patiekia bažnyčiai ir pasauliui. Šventasis Raštas nesiūlo dangų teisiesiems bei amžiną kanšinimą piktiems, bet verčiau gyvenimą ir mirtį.

Pirmasai žmogus Adomas nepaklausė ir prarado gyvenimą; pagaliau Jėzus atėjo kaip žmogaus Atpirkjas, ir Savo mirtimi ant kryžiaus panaikino mirties bausmę. Dėlto pasauliui dar syki bus duota proga gyventi. Šita proga pagaliau ateis į visus; šitame gi evangelijos amžiuje tik pilnai pasišventusieji Krikščionys aktualiai teturi pilnos progos pasinaudoti Atpirkėjo mirties pasekmėmis. Šitiems, kadangi jie seka Jėzų ir guldo savo gyvybes kaip auką, bus atlyginta nevien gyvenimu, bet dar ir nemirtingu gyvenimu. Tai tie, kurie "ieško garbės, šlovės ir nemirtingumo." — Romiečiams 2:7.

Pasaulio žmonijos paklusniesiems būsimos Karalystės metu bus taip pat duota proga gyventi, bet gyvenimas, kokį jie gaus, bus tik atsteigtasis žmoginis gyvenimas, kurį Adomas prarado. Tuomet paklusnieji gyvens per amžius, ne dėlto kad jie pasidarys nemirtingi, bet dėlto, kad Dievas palaikys juos gyvus.

Kodėl Pasaulis Nėra Įtikintas?

TAIGI pasirodo, kad iki šiol tikrosios Krikš-

čionybės darbas buvo prirengti būsimus bendratėvinius su Mesiju dideliu Jo seniai pažadėtos Karalystės darbui. Taigi, šito fakto akivaizdoje visai nestebėtina, kad visas bandymas įtikinti pasaulį turėjo taip maža pažangos per visą Krikščionių gadinę. Viešpats žinojo kad žmogišku žvilgsniu žiūrint atrodys lyg-kad Krikščionybei nepavyko. Patsai Jėzus, nurodydamas į šio amžiaus pabaigą pasakė: "Kuomet Viešpats ateis, ar Jis ras tikėjimo ant žemės?" Todėl faktas, kad pasulyje visai mažai tų, kurie tiki į Bibliją, nėra svetimas Dievui. Jo mylimiausias Sūnus, pasaulio atpirkėjas žinojo kad tikrai taip bus ir dėlto išpranašavo tokias sąlygas. Tai kita gera priežastis kodėl mes turime turėti tikėjimo į tai, ką Biblija sako.

Šimtai įvairių skyrių taip vadinamų Krikščioniškų bažnyčių tarpe taip pat buvo išpranašauti pranašingame žodyje. Povilas pasakė, kad turėjo atėti didis "atpuolimas" nuo tikėjimo; ir taip ištikrųjų įvyko.

Jeigu Jėzaus ir Jo mokytiniai būtų buvę būrys apgaudinėtojų, pasiryžusių įvykinti kokį nors saumylingą sumanymą, pakreipti pasaulio žmonių savo pusėn, argi jie būtų buvę noringi skelbti, kad ne po ilgam visas jų sumanymas turės būti sutriuškintas ir jie patys pasidarys apjuokos daiktas milijonų žmonių mintyse? Toks pesimistiškas pranašavimas nebūtų suteikęs daug padaršinimo pirmąkščioms tikėtojams, ir ne daug kas būtų pa-

norējēs prisidēti prie tokio bruzdējimo. Pasauline išmintis juk pasakytų: 'Pieškite ateitį kaip galint gražesnę, nes kitaip daug atsivertėlių negausite.'

Bet Jėzus ir apaštalai nesekė pasaulinę išmintį. Jie pilnai suprato, kad evangelijos skelbimo tikslas šiame amžiuje, nebuvo kurti didelės ir imponuojančias bažnytines organizacijas. Jie žinojo, kad nebuvo Dievo lemta, kad evangelijos skelbimas savaimi dabar atvestų pasaulį pas Jėzaus kojas. Jie numatė, kad kolei bus surenkamas ir prirengiamas "mažas būrelis" tikrų Krikščionių ateities darbui, žmonijos palaiminimui, atsiras saumylingų vyrų ir moterų, kurie iškraipys garbingąsias tiesas, kurias Viešpats skelbė; ir kad dėlto atrodys lyg-kad Krikščionybei nepavyko.

Kaip linksma, vienok, kad tikroji Krikščionybė nepralaimėjo; kad Dievo planas šiam amžiui yra sekmingai vykdomas; ir kad dabar šitas prirengimo darbas naujai Karalystei yra beveik užbaigtas. Ištikrųjų yra daug Šventojo Rašto tekstų parodančių, kad Dieviškajame tiksle paskirtasis laikas pašaukimui ir prirengimui tikrųjų Krikščionių karaliauti su Jėzumi Jo Mesijinėje Karalystėje, yra beveik pasibaigęs. Taigi, mūsų širdys turėtų džiaugtis svarstydamos kai-kuriuos liūdijimus, parodančius kad mes pasiekėme šio amžiaus pabaigą, ir naujos gadynės prasadėjimą, ir tai tokios, kurioje mirštančiam pasauliui bus suteikti išpranašautieji ramybės ir gyvenimo palaiminimai.

SKYRIUS VI

Pasaulio Pabaiga

BIBLIJINĖS tiesos, liečiančios pasaulio pabaigą, buvo taip labai prietarų ir šėtoniškų apgavysčių iškraipytos, kad daugelio mąstančių žmonių mintyse jos beveik pakėlė maištą. Kiek daug tūkstančių ištikimaširdžių žmonių jautė kad jų kraujas beveik sustojo gyslose, kuomet jie pagalvodavo apie šią tradicijiniai baisėtiną nelaimę, apie kokią svajodavo ir jiems pasakodavo užsikarščiavę evangelistai! Ne daug metų atgal vienas žymus klerikalas bandė padrąsinti žmoniją paskelbdamas, kad pasaulio pabaiga neateisianti dar už penkias dešimtis milijonų metų. Neabejotina, kad daug gerų religionistų jautėsi suramintais tokiu nupasakojimu ir džiaugėsi, kad toks nelaimingas įvykis **nors neateis ant žemės** jų dienos.

Bet kokių skirtingų pažiūrų tuo klausimu mes gauname kuomet ištiriame Bibliškąjį aprašymą, atmetę šalin viduramžių įsitikinimus. Šventajame žodyje mes randame, kad "pasaulio pabaiga" yra siūloma kaip toks dalykas, kurio visi turėtų linksmai laukti. Ištikrųjų, kuomet visos Biblijos prašystės, liečiančios tą dalyką, yra pilnai suprastos, tuomet pasirodo, kad kuomet Jėzus mokino Savo mokytinius melstis, "Teateinie Tavo Kara-

lystė, tebūnie Tavo valia kaip danguje taip ir žemėje,” Jis tikrenybėje mokino juos melstis dėl šio piktojo pasaulio pabaigos, ir kad geresnis užimtų jo vietą.

Žemė Pasilieka Per Amžius

Daug žmonių mintyse esančių paklydimų apie pasaulio pabaigą visai nėra skelbiama Biblijoje. Ką šventasis raštas sako apie tą dalyką, visai neturi nieko bendra su sudeginimu ar sunaikinimu tikrosios žemės.

Apie šitą žemišką planetą, ant kurios mes gyvename, Pranašas Izaijas sako: “Nes štai ką sako Viešpats, kurs sutvėrė dangų, Dievas, kurs padarė žemę ir ją sutvarkė, jis jos kūrėjas; jis ne veltui ją sutvėrė, jis padarė ją, kad būtų gyvenama.” (Iza. 45:18.) Kitas iš Biblijos pranašų sako mums, kad “žemė pasilieka per amžius.” (Pam. 1:4.) Jėzus, Savo Pamoksle ant Kalno, tarė: “Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę.” Visi šitie tekstai parodo, kad Dievas nėra nutaręs sunaikinti pačią žodinės prasmės žemę; nes ji bus naudojama kaip namai žmogui.

Žodis “pasaulis” yra naudojamas Biblijoje tokioje pat prasmėje, kokioje mes šiandien dažnai naudojame tą žodį; jis nereiškia **žemę**, bet žmonių susivienijimus ant žemės — abelnai visuomenę. Jei pavyzdžiui, mes skaitome, kad **pasaulis** yra labai sujaudintas ar supurtytas politikos būkle Vo-

kietijoje, ar Italijoje, arba Ispanijoje, mes juk nemanome, kad tikrieji kalnai apvirsta; arba, kad žemės pluta yra kaip nors paliesta.

Biblija naudojasi tokios pat prasmės kalba, kuomet pranašauja apie varginančias sąlygas, kokios pasirodys šio amžiaus pabaigoje; nes tokiais įvykiais esamoji visuomeninė santvarka turės būti sunaikinta, kad pasidarytų vietos Mesijinei Karalystei.

Be to dar terminas “pasaulis” naudojamas Biblijoje atžymėjimui amžiaus gadinės. Biblijoje yra paminėti keli amžiai arba “pasauliai.” Pavyzdžiui mums pasakyta apie pasaulį, kuris pasibaigė tvano metu — pati gi žemė tuomet nebuvo sunaikinta. Biblija dar kalba apie kitą **pasaulį**, prasidėjusį po tvano, ir kuris bus sunaikintas antrajame Kristaus čiabuvime. Ir yra dar kitas **pasaulis**, kuris prasidės su šio amžiaus “pabaiga.” Šitas matomasis pasaulis bus įkurtas Mesijinėse Karalystės vaikimu.

Šitie “pasauliai”, kurie visi buvo ir veikė ant šios literinės planetos, žemės, yra Apaštalo Petro padalinti į savo dvasines ir materialias išvaizdas, parodomos simboliais “dangaus ir žemės.” (Žiūr. 2 Petro 3.) Labai aišku, kad apaštalo kalba, kaip ji naudojama šiame skyriuje yra paveikslinė, o ne žodinė. Jei mes taikytume žodinę prasmę, tai būtų priversti daryti labai paiką išvadą, kad Sutvertojas mano sunaikinti visą savo visatą, nes

šventas Petras aiškiai sako, kad “dangus” taip ir “žemė” praeis su “dideliu ūžimu.”

Toje pat pranašystėje apaštalas naudojo “ugnies” simbolį išreiškimui naikinančios įtakos, kuri padarys galą dabartinei piktai santvarkai, ir apvalys bei prirengs kelią pilnam Dievo Karalystės įkūrimui — “naujam dangui ir naujai žemei, kuriuose teisybė gyvena.”

Šv. Petras dar sako mums, kad “elementai” nuo didelio karščio sutirps. Kad tai nenurodo į šios žodinės prasmės elementus, aiškiai parodo faktas, kad Povilas vartojo tą patį žodį, kuomet patarė Krikščionims nebegrįžti “prie silpnų ir menkų šio pasaulio elementų.”

Tammany Tigras

Interesingas pavyzdys, parodantis, kad žodis “žemė” kuomet vartojamas Biblijoje, ne visuomet reiškia žodinės prasmės planetą ant kurios mes gyvename, randasi Daniėlio 7:23. Čia pranašas kalba apie didelį ir baisėtiną “žvėrį praryjantį visą “žemę.” Jei tasai pareiškimas turėtų būti suprastas žodiniai, tai čia būtų tik neprotinga pasaka; kame gi tasai milžiniškas “žvėris” stovėtų kolei jis praris šį planetos kšnį?

Simbolinėje gi prasmėje tasai tekstas patiekia labai reikšmingą pamoką — žvėris ir žemė aname tekste yra simboliai.

Visiems žinoma, kad daug praeities ir esamo-

jo laiko tautų savo šarvaskydžiuose turi įvairių žvėrių paveikslus. Viešpatauja Senobinio Egipto faraonai "liūto" ženklų pažymėdavo savo valdžios galybę, ir Anglija šiandien taip pat ir tuo pačiu tikslu naudoja liūtą savo vėliavoje. Be to dar yra Kiniečių "slibinas," Rusų "meška," ir Amerikos "aras." New York'o mieste mes dar turime Tammany "tigrą," Demokratų "asilą," ir G. O. P. partijos "dramblį."

Biblija taip pat vartoja simbolinę kalbą įvairių didelių žemės istorijoje buvusių pasaulinių valdžių pažymėjimui. Todėl aukščiau pažymėtame tekste vaizduojama, kad simbolinė "žemė" — organizuota visuomenė — yra "žvėries" praryjama. Tai labai tinkamas paveikslas vaizduojantis saumylingą valdančios klasės organizaciją, pasisavinančią visuomenės turtą savo saumylingam naudojimui. New Yorko mieste Republikonai gali būti palinkę piešti, kad Tammany "tigras" ryja miestą; ir jei jie tai darytų, mes juk neturėtume vargo suprasti ką jie reiškia. Kam tat turėti kokių tai ypatingų sunkenybių, pastebėjus, kad Biblija vartoja panašius simbolius?

Terminas "kalnas" panašiai vartojamas Biblijoje simbolinėje prasmėje; ir kuomet taip vartojamas reiškia karalystę — vieną ar daugiau iš šio pasaulio karalysčių, arba būsimojo amžiaus Mesijinę Karalystę.

"Jūra," kuomet vartojama Šventajame Rašte

figūros prasmėje, vaizduoja žmonių minias; jūrų “ūžimas” gi nerimstančias, nepatenkinančias tų minių sąlygas. — Žiūr. Izaijo 17:12, 13.

Viena iš Biblijos pranašysčių, liečiančių tai, kas dabar įvyksta žemėje, sako, kad “kalnai” buvo nunešti į jūros “vidurį.” Čia turime labai tinkamą iliustraciją, liūdišančią faktui, kad jau daug net tvirčiausių karalysčių pakliuvo į triukšmingų žmonių minių rankas — ir kad kiti galingi civilizacijos “kalnai” panašiai bus kilstančio nepasitenkinimo potvinio praryti, nes bangos nuolat kyla ir daužo jų tvirtoves.

Pavyzdys, kaip Šventasis raštas naudoja šituos pastebėtinus simbolizmus, paveiksluojančius išgriovimo eigą, kuria dabartinis “pasaulis” bus sunaikintas, randamas 46-je Psalmėje. Čia Viešpaties pranašas sako:

“Mes nebijosime, kad ir **žemė drebėtų**, ir kalnai nugrimstų į jūros vidurį.” Aišku, kad tai negali būti suprata žodinėje prasmėje, nes jeigu tikroji žemė būtų prašalinta arba sunaikinta, tai nebebūtų nė kalnų, kuriuos būtų galima nunešti į jūrą, nė jūros į kurią kalnai galėtų būti įmesti.

Vėliau tame pat skyriuje pranašas išdalies aiškina savo simbolinius išsitarimus, sakydamas: “**Sįautė tautos ir svyravo karalystės.**” Po to vėl grįždamas prie simbolinės kalbos, jis toliau sako: “Jis (Viešpats) paleido savo balsą, ir sudrebėjo (**sutirpo**) žemė.”

Kad šitas žemės “sutirpimas” nereiškia išnaikinimą tikrosios planetos, ant kurios mes gyvename, toliau pasirodo paskutinėse to skyriaus eilutėse, kame pranašas parodo, kad kalnų perkėlimas ir sutirpinimas nurodo į sunaikinimą karo-trokštančių valdžių pirm Dievo Karalystės įkūrimo.

SKYRIUS VII

Besiartinančios Pabaigos ženklai

KADANGI šventasis Raštas taip labai aiškiai parodo, kad “pasaulio pabaiga” nereiškia sunaikinimą žodinės prasmės žemės, bet reiškia tik pabaigą dabartinės nuodėmės, saumylumo ir mirties galynės, dėlto visokie įrodymai, pranašingi arba istoriški, kurie parodo naujos santvarkos artumą, turėtų būti įskaitomi “geromis naujienomis.”

Faktas, kad praeityje uolūs, bet suklaidinti religionistai buvo peranksti paskelbę Viešpaties atėjimą, nes jie taip pat labai klaidingai suprato apie Jo atėjimo būdą ir tikslą, neturėtų dabar mus sulaikyti nuo ištyrimo pranašisčių, liečiančių šį svarbų dalyką. Ištikrųjų mes turėtume būti rūpestingais Bibliškų pranašysčių studijuotojais, kad, jei galima, mes persitikrintumėm kokioje laiko srovės vietoje mes randamės; ir ypatingai, ką pranašai yra išpranašavę mūsų dienomis.

Jei mes patyrėme, kad Biblija teisingai aprašo apie praeities ir dabarties pasaulio įvykius, tai

turime kitą gerą priežastį pasitikėti jos skelbimui apie ateitį.

Jėzui dar tebeesant ant žemės Jo mokytiniai prašė Jo, kad pasakytų kokie bus Jo antrojo atėjimo ir “pasaulio pabaigos arba amžiaus “ženklai.” Atsiliepdamas Jis nurodė į keletą labai aiškius ženklus, ant kurių Jo pasekėjai galės pažinti šio “dabartinio pikto pasaulio” užbaigiamąsias dienas. Vienas tų ženklų palietė prigimtą Abraomo sėklą — žydų tautą. Mūsų Valdovas pasakė:”

“Jeruzalė bus mindoma pagonių, iki pasibaigs pagonių laikai.” Matyt kad jis naudojo Izraėlio sostinę, Jeruzalę, **vaiduojančią** visą tautą; ir reiškė, kad pagoniškos valdžios žemėje viešpataus **tiems** žmonėms ir pavergs net pačią Palestinos žemę; ir tokios valdžios gyvuos per tam tikrą laiką, į kurį Jis nurodė kaip į “pagonių laikus.” Todėl faktas, kad žymesniųjų žemės tautų sąjunga dabar apsiima saugoti Izraėlį nuo tolesnio “mindžiojimo,” neturėtų praeiti Biblijos studentų nepastebėtas.

Žydų pavergimas pagoniškoms valdžioms prasidėjo daugiau kaip šeši šimtai metų pirm Jėzaus pirmojo atėjimo, tuom laiku, kuriuo Nebukadnezaras paėmė tą tautą Babilono vergijon — tikrybėje tai atsitiko 606 m. pirm Kristaus. Antrajame Daniėlio pranašystės skyriuje randasi aprašymas apie kaikurias aplinkybes, kokios buvo tada kai šita pagonių valdžios gadynė prasidėjo. Nebukad-

nezaras tuomet buvo Babilonijos soste, ir Viešpats labai dramatišku būdu parodė, kad su juo prasi-dėjo ta gadynė, į kurią Jėzus nurodė kaip į “pogo-nių laikus.”

Ketrios Pasaulinės Valdžios Išpranašautos

Nebukađnezaras sapnavo tokį sapną, kurio pabudęs jis nebegalėjo atsiminti. Jis buvo para-gintas atvesdinti pas save Daniėlį, žydišką belais-vį, kuris galėjo nevien priminti karaliui jo sapną, bet dar ir suteikti jam išaiškinimą.

Daniėlis aiškino, kad sapne karalius buvo ma-

tęs stovyļā panašīā į žmogų. Šita stovyļa turējo aukso galvā, sidabro krūtīnē, varinį pilvā ir strēnas, ir geležines blauzdas; kojos gi buvo iš geležies sumaišytos su moliu.

Minētame sapne karalius matē akmenį be rankų pagelbos išluptā iš kalnų; ir tasai akmuo trenkē stovyļā į jos kojas ir apvertē jā. Stovyļai apvirtus ji buvo visai sutriuškinta ir vējas pagavo ir nunešē jā tarsi vasaros klojimo pelus. Po to akmuo, kurs ištiko anā stovyļā, pradējo augti ir augo iki pasidarē dideliu kalnu, kuris pripildē visā žemē.

Daniēlio išaiškinimas šito **interesingo** sapno yra vienas iš labiau pastebētinų dalykų visoje Biblijoje, nes jis teisingai parodo pagonių istoriją, prasidėjusią su nauja Babiloniška valdžia ir nusi-tęsiančia per ilgā metų eilē, net iki mūsų laikų. Dieviškame išaiškinyje pranašas pažymi Babiloniškā karalystē, kuri buvo atvaizdinta "aukso galva." Babilono karaliui Daniēlis tarē:

"Tu esi karalių karalius, ir dangaus Dievas davē tau karalystē ir stiprybē, viešpatavimą ir garbē, taip pat visa, kame tik gyvena žmonių vaikai ir lauko žvėrys; dargi dangaus paukščius jis davē tau į rankas ir pastatē visus po tavo valdžia; **taigi tu esi auksinė galva.**

Pirm to Dievas buvo suteikęs malonę ir pripažinęs tik žydų tautā. Bet dabar žydai buvo padaryti Babilono pavaldiniais; Babilono karalius gi

buvo Dievo pripažintas kaipo pirmas ilgoje eilēje pagonišķu valdovu, kurie per ilgā laikā turējo laikyti žydus savo kontrolēje ir sau pavergtus, ir tai su dievišķu pritarimu. Taigi čia buvo "pagonių laikų" prasidėjimas.

Bet Daniēlis nepabaigē savo pranašystę su parodymu, kad Babilonas buvo "aukso galva." Jis dar sakē Nebukadnezarui, kad po jo karalystės išgriovimo iškils kita dvejopa karalystē, kurios vaizdas buvo dvi sidabrinės rankos. Pasirodo, kad tai buvo Medo - Persijos karalystē, kuri už kelių metų nugalējo Babiloną.

Daniēlis dar pasakē apie trečią karalystę, kuri buvo atvaizdinta "pilvu ir strēnomis iš skaistvario." Ta karalystē, kaip istorija parodo, buvo Graikija, kuri kaipo plačiai pripažinta pasaulinė valdžia, užēmē Medo-Persijos vietą.

Ir čia dar Daniēlis nesustojo — jis dar kalbėjo ir išpranašavo iškilimą didelės kariškos (geležinės) Romos valdžios; paminėdamas net dvi jos dali, Rytinę ir Vakarinę, su sostinėmis Romoje ir Konstantinopolyje, kas buvo atvaizdinta dviem "geležinėm kojom." Ištikrųjų Roma buvo geležinė karalystē!

Pranašaudamas apie buvusias viena po kitai pasaulines valdžias, kurios turėjo ateiti ir praeiti pirma negu senoji santvarka pasibaigs, Daniēlis sustojo kaip tik tikroje vietoje, — jis paminėjo tik keturias. Jis nekalbėjo toliau ir nieko nesakē

apie penktā, nes neturējo būti penktos visuotinēs pagoniškos valdžios. Daniēlis čia teisingai aprašē istorijā, apimančią daugiau kaip du tūkstančiu metų išaugšto.

Istoriko patikētinumas priklauso nuo jo teisingumo; Daniēlis gi pasakē teisingai, nežiūrint to, kad jis pasakojo dar neįvykusią istorijā. Todēl mes galime pasitikēti juo, taip pat kaip Jēzumi, nes Jēzus cituoja jį Mato 24. Tas pat patikētina-sai Pranašas Daniēlis rašē taip pat apie mūsų dienų įvykius, į kuriuos mes toliau tyrinēdami pažvelgsime.

Jei dieviškos apveizdos dėka, Daniēlis sugebējo numatyti ir teisingai išpranašauti daugiau kai dviejų tūkstančių metų svarbiausius pasaulio įvykius, rodosi kad mes turējome pasitikēti juo tuose dalykuose, kurie dar turi įvykti ateityje.

Bet dabar grįžkime prie aiškinimo apie "stovylą." Kai romiškoji imperija pradėjo nykti, nebebuvo jokios kitos valdžios galinčios užimti jos vietą ir padaryti pasaulio diktatorium. Roma pradėjo skilti į mažesnes valstybes arba karalystes. Taip tad stovylos "kojos ir pirštai" su irstančia "molio sumaišyto su geležimi" įtaka, tinkamai atvaizdina, kas tikrai atsitiko po Romos kariškos valdžios viešpatavimo.

Kalbėdamas toliau pranašas sako, kad "akmuo, kurs buvo atplyšęs nuo kalno be rankų pagalbos" ir kurs buvo "ištikęs stovylą į jos kojas,"

ir kurs pasidarē dideliu “kalnu pripildančiu visą žemę,” vaizduoja Dievo Karalystę, kuri Karalystė bus įkurta “anų karalių dienose” — kojų ir pirštų karalisčių dienose. Be to jis dar tikrina mums, kad ta Karalystė, kuri bus dangaus Dievo įkurta, “sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, pati gi stovės per amžius.” — Dan. 2:44.

Dabar mes turime ties savim visą pranašingą regėjimą, parodantį viena po kitai buvusias pagoniškas valdžias, prasidėjusias su Babilonu, ir nusitęsiančias per ilgą amžių eilę iki išgriovimo Romos kaip visuotinos karalystės, ir pagaliau iki sutrupinimo kiekvienos pagonių valdžios dalies, Dievo Karalystės įkūrimu ant žemės; tai bus įvykdyta šitų karalysčių dienose.”

Viešpaties įspėjime Izraėliui apie “septynių laikų” bausmės gadynę, mes turime nurodymų kiek ilgi turėjo būti “pagonių laikai.” Dauguma Biblijos laikų pranašysčių tyrėjų sutinka, kad “laikas” arba metai simbolinėje kalboje reiškia 360 žodinės prasmės metų; taigi anie “septyni pagonių laikai” vaizduoja 2520 metų. Prasidėję 606 m. pirm Kr. tie laikai turėjo pasibaigti 1914 V. M.

Vienok mes turime atsiminti, kad Biblijinės laiko pranašystės parodo tik svarbesnius laiko ženklus arba žymesnius įvykius tautų reikaluose, ir tik ant tiek, kiek tie reikalai turi ką nors bendrą su Dievo planu.

“Pagonių laikų” pasibaigimas 1914 V. M. bu-

vo tasai laikas, kuriuo naujasis pasaulis pradėjo užimti senojo pasaulio vietą — kuomet senasis pasaulis pradėjo mirti ir palikti vietos naujam pasauliui. Bet mes neturime laukti, kad su syk kas nors perdaug įvyktų; vienok jau galime pastebėti dideles permainas pasaulio tautiškoje ir politiškoje srityje.

Pasaulio Keitimasis Pastebėtinas

Jėzus pasakė, kaip jau buvo pastebėta, kad “Jeruzalė bus mindoma pagonių, iki pasibaigs pagonių laikai.” Dėlto mes galime laukti, kad tai gadynei pasibaigus, turi pasirodyti kokie nors ženklai, parodantys permainą Izraelio sąlygose pagonių valdžių tarpe. Dėlto mes ir turime jų. 1914 metais prasidėjusio pasaulinio karo pasekmėse pasaulio žydai jau nebėra be jokio oficialio pripažinimo, bet yra nors vardiškai “Tautų Sąjungos” saugojami. Ištikrųjų, kad čia pasirodo tikra permaina šitų po kojomis-pamintų žmonių reikaluose.

Nors ir stačiatikių žydų akys visuomet buvo meilingai atkreiptos į pranašų šalį, ir Sionizmas buvo turėjęs šiek tiek pažangos pirm 1914 m. vienok jokio pažymėtino liuosybės laipsnio nebuvo suteikta žydams šventojoje šalyje iki kol Generalas Allenby neišvarė įžeidintus Turkus iš Jeruzalės Pasaulinio Karo metu.

Kuomet gi žydai tokiau būdu grįžta į savo kraštą ir į Dievo malonę nuo 1914 m. pagoniškos

tautos gi irsta. Daug iš tų karalisčių, ypač anos, kurios buvo atvaizdintos Nebukadnezaro stovylos kojų "pirštai", jau buvo sutriuškintos.

Nuo pagonių laikų pasibaigimo 1914 m. daugelios pasaulyje įvykusios permainos buvo taip atsižymėjusios, kad garsūs valstybių vyrai ir rašytojai nurodo į prieškarines dienas kaip į "seną santvarką," ir kalba apie esamąjį laiką kaip apie "persimainymo laikotarpį," vedantį prie naujos santvarkos.

Kadangi amžiaus pabaiga nereikia sudeginimą mūsų žemės, dėlto mes galime matyti, kad "ženklai," kurie liečia tuos dalykus, nereikalauja tokio aiškinimo, kuris verstų juos visus pasibaigti vienoje dienoje. Taigi mes jau galime matyti, kad senasis pasaulis pasibaigia, ir kad jau turime įrodymų, kad naujoji gdynė yra čia pat.

Šita ateinančioji naujoji santvarka yra tai, ką Biblija vadina Kristaus Karalystė, arba Dievo Karalystė—dieviškoji valdžia, kuri užims vietą dabartinių netobulų žemės valdžių. Biblija duoda daug titulų naujam žemės Karaliui, ir vienas iš anų titulų yra "Mikolas"—reiškias, "kuris kaip Dievas." Tasai titulas parodo, kad naujasis Karalius atstovaus Dievą, Sutvertoją.

Tiesa, kad pranašas sako, kad "dangaus Dievas įsteigs Karalystę." Tiesa, kad šita naujoji Karalystė bus "dėl žmonių," vistiek ji atstovaus Dievą Sutvertoją ir veiks dieviškoje valdžioje ir ga-

lybėje, ir reikalaus vykdyti Jo įstatymus. Žmonės nebus prašyti balsuoti už ją, nei jos įkūrimas ir pasisiekimas nepriklausys nuo žmoginės išminties ir sugebėjimo.

Apie šį Mikolą, Mesiją ir Jėhovą kalbama šitoje stebėtinai teisingoje Daniėlio pranašystėje, 12 skyriuje. Joje mums pasakyta apie laiką, kuriuo "Mikolas kelsis" paimti savo kontroleje žemės reikalus; ir pranašas parodo, kad pirmos Jo darbo pasekmės bus "toks spaudos laikas, kokio nebuvo nuo to meto, kai tautos pradėjo būti."

Ar tik atsitikimai pagonių tautos triuškinimas ir žydai grįžta atgal į Palestiną atgaivinti savo tautišką buvimą ir tuo pačiu laiku pradeda rodytis išpranašautasai "didelių spaudų laikas"? Mes taip nemanome!

Ar kas gali sakyti, kad dabar mes nepergyvename nors dalį šitų suspaudimų? Luko 21:26 Jėzus citavo šią Daniėlio pranašystę (12 skyrių) ir aiškino, kad šitame išpranašautame "suspaudimo laike" žmonių širdys alps iš baimės belaukiantų dalykų, kurie turi ateiti ant žemės.

Ar jau nepasirodė didelis susirūpinimas? Taip didi "baimė" dabar yra apėmusi žmones Didžiojoje Britanijoje ir kitose vietose, kad priešdujinės kaukės yra parūpinamos privatiškiems piliečiams, nes rengiamasi ir laukiama oro puolimų, kurių kiekviena tauta anksčiau ar vėliau mano susilaukti.

Ištikrųjų, tamsus paveikšlas!

Kuo šitas suspaudimų laikas pasibaigs, niekas negali tikrai pasakyti. Apsipažinusieji su pražūtingais moderniškais karo įrankiais bandė suteikti mums šiek tiek žinių apie tai ko mes galime laukti, ir kas gali įvykti. H. G. Wells, ir kiti, nupiešė labai tamsų paveikslą, patsai gi laikas tikriausiai parodys kaip tikrai jie atspėjo.

Suspaudimai Įvykdo Pranašystę

Apaštalas Povilas suteikia mums dar kitą naudingą informaciją apie dabartinių pasaulio įvykių eigą; ypatingai apie naikinančius vargus, kurie dabar slėgia pasaulį. Visupirmiausia jis prisimena apie "laikus ir valandas," ir pareiškia, kad kolei pasaulis nežinos ką tikrai reiškia laikas, kuriame jie gyveno, tačiau Kristaus "broliai" "gerai žinos." Jis įrodinėja, kad kuomet pasaulio gudrieji vyrai sakys "ramybė ir nėra pavojaus, tuomet ateis jiems ūmas žuvimas, kaip skausmai nėščiai moteriškai." — 1 Tesal. 5:1-4.

Kiekvienas žino, kad abelnas agitavimas už taiką žemės tautų ir žmonių tarpe, norinčių įstatymais prašalinti karą, pradėjo labiau atsižymėti tik pastariais dvidešimt penkiais arba trisdešimts metais. Taip, Taikos Draugijos, Taikos Kongresai yra tikrai moderniškai bruzdėjimai. Tokios pastangos buvo beveik nežinomos pirmesnėms kartoms.

Ar tik atsitiktinai įvyko taip, kad tuo pačiu

laiku, kuriuo daroma daug pastangų įsteigti taiką, staiga laukiama pražūtingiausio visoje istorijoje karo? Ar nėra tai pasibaisėtinas įvykdymas pranašingų Povilo žodžių apie “ūmą žuvimą,” kuris turi ateiti tada kai tautos pradėjo agituoti už taiką?

Bet pastebėkite kokių būdu šitas pražūtingas perversmas turi ateiti ant senosios santvarkos: tai turėjo būti “kaip skausmai nesčiai moteriškai.” Kiekviena motina žino ką tai reiškia. Gimdymo skausmai ateina su pertraukomis, su “palengvinimo” valandomis tarpais. Paskesnieji palengvinimo tarpai paprastai sutrumpėja ir skausmai didėja kolei neįvyksta gimdymas kūdikio. Ir iki šiai vietai didysis “suspaudimų laikas,” kuris turi pasibaigti su naujosios tvarkos gimimu, pasirodė tikrai atitinkąs Biblijiniam paveikslui apie gimdymo skausmus.

Pasaulinis Karas

Pirmiausia, tuojau kai “pagonių laikai” pasibaigė, atėjo Pasaulinis Karas su visais savo žiauriausiais kentėjimais ir civilizaciją alinančiomis pasekmėmis. Karas pasibaigė, įspūdžiai gi pasiliko. Buvo manoma kad tasai “karas padarys galą karams,” bet nuo pat paliaubų pasirašymo tautos rengėsi kitam karui. Karas buvo vykdomas “apsaugojimui pasaulyje demokratybės,” bet karo pasekmėse atsirado diktatorių, demokratybė gi

beveik visai dingso nuo žemės. Subankrūtijo tautos, ir tuo pačiu laiku atsirado tūkstančiai milijonierių, kurie įvykindami kitą pranašystę, "surinko sau turtus paskutinėse dienose."

Ištikrųjų tai buvo "skausmai," kurie staiga prasidėjo ir staiga pasibaigė — ir palietė visą pasaulį. Jiems pasibaigus pasaulis džiaugėsi — beveik pablūdo besidžiaugdamas — nos vieną dieną, neišmanydamas, kad karas buvo tik pirmas iš skausmų, kurie turėjo ateiti ir per kuriuos turi gimti visai nauja visuomeninė santvarka.

"Palengvinimas" Ir Kiti "Skausmai"

Po to prasidėjo "palengvinimas." Gerovė pradėjo rodytis ir kiekvienas pradėjo kalbėti apie sugrįžimą prie normalumo." Taip, palengvinimo laikas, tiesa, atėjo; suvargusio pasaulio pulsas rodėsi normalus — pasiturintieji politikos gydytojai taip sakydavo, nes jie didžiuodamies paskelbė, kad ligonis buvo pilnai išgydytas jų gudrumu sugalvotais vaistais.

Deje, kaip trumparegė yra žmoginė išmintis! Anie gydytojai nesuprato, kad tai buvo naujojo gimdymo "skausmai." Jie nežinojo kad "pagonių laikai" buvo pasibaigę, ir kad visi žemės karaliai buvo atgyvenę savo dienas — todėl jie žiūrėjo prekyn tikėdamies prailginti senąją santvarką.

Po to ūmai ir be jokio įspėjimo, 1929 m. rudeny, prasidėjo antras didelis skausmas — ir kaip

pirmas taip ir šitas siekė visą pasaulį. Akcijų vertė visur puolė su viena diena, ir puolimas dar nesiliovė. Bankai subankrūtijo, ir pramonės nustojo veikti.

Nusikreipdami nuo pavojaingos akcijnės rinkos daugelis atidavė savo pinigus bankams saugojimui, bet netrūkus jie patyrė, kad bankai buvo priversti uždaryti duris. Kiti gi, nepasitikėdami bankais, supirko aukso, ir sidabro, ir sukrovė į spintas ar kitur, kuris pagaliau, valdžiai reikalaujant, buvo atimtas.

Užsidarė tūkstančiai dirbtuvių ir milijonai vyrų ir moterų nebeteko darbų, ilgus duonos prašytojų eilės atsirado beveik kiekviename mieste. Taip tad vargstąs pasaulis patyrė, kad jis pateko į depresijos skausmus, kurie labiau kankino negu pirmiau buvusieji "skausmai."

Dar Kiti "Skausmai" Turi Ateiti

Depresijos skausmai palietė visą pasaulį, ir visuomenės gydytojai vėl pradėjo gydyti ligonį, ir skausmams atėjus buvo bandoma vieni ar kiti vaistai; ir beveik kiekvieną sykį buvo skelbiamas "pagėrėjimas." Tvirtinama, kad Amerikoje jau nebėra "depresijos," vistiek tebestovi tragiškas faktas, kad dešimts milijonų ar daugiau vyrų ir moterų vis dar neturi darbo; ir šitie milijonai kasdien darosi didesnė problema valdžiai.

Bet pagal iliustraciją apie "gimdymo skaus-

mus," "palengvinimo" laikai darosi mažiau pastebėtini ir gimdymo skausmai nusitęsia ir siekia kits kitą, taip, kad šiandien, kuomet mes dar pilnai neišsigelbėjom iš depresijos, padangėse pasirodo kitas dar baisesnis pražūtingesnio karo vaizdas. Atrodo kad šį kartą tai bus klasių karas, kuriame dešinieji atsistos vienoje, kairieji gi kitoje pusėje, pasirengę kovoti gyvenimo ar mirties kovą tarp kapitalistų ir darbininkų iki karčiausiam galui. Ar tai jau bus paskutinis skausmas pirm gimdymo, niekas negali tikrai pasakyti; bet mes galime džiaugtis tuo, kad naujoji Karalystė bus veikiai aktualiai įsteigta.

Turintieji maža tikėjimo arba visai netikintieji į Biblijos pranašystes dažnai argumentuoja, kad tie įvykiai į kuriuos Biblijos studentai nurodo kaip į "besiartinančios pabaigos ženklus," yra tik atsikartojantis istorijos dalykas. Bet tegul skaitytojai pastebi, kad beveik visi dalykai, apie kuriuos iki šiai vietai buvo nagrinėjama, liečia nepaprastus įvykius pasaulio reikaluose, kokių dar niekad nebuvo pastebėta visoje žmogaus istorijoje. Ypačingai tai atitinka kitam dalykui, kurį dabar ištirsime.

Žinojimo Pasidauginimas

Tame pat 12-me Daniėlio pranašystės skyriuje, kuriame pranašas išpranašavo dabartinį "suspaudimo laiką," kuris kasdien darosi aršesnis, jis

suteikia mums dar kartą naudingą ir pastebėtiną informaciją apie šias “paskutines dienas,” kuriose mes gyvename. Daniėlis vadina tą patį laiką “pabaigos laikų.”

Dabar aišku, kad kuomet Daniėlis čia kalba apie “pabaigos laiką,” jis nurodo ne į besiartinantį žemės sunaikinimą, bet į pagonių valdžios pasibaigimą žemėje. Apie šią gadynę pranašas sako: “Pabaigos metu daugelis bėginės šen ir ten (ant žemės) ir žinojimas padaugės.”

Gana aiškūs žodžiai! Bet jie turi gilios reikšmės. Tik šios dabartinės kartos amžiuje žmonės tepradėjo tikrai ‘bėginėti šen ir ten.’ Dabar mes gyvename keleivių pasaulyje! Ir kodėl? Dėlto kad staiga atsirado dar niekad pirmiau nebuvęs žinojimo padaugėjimas, kuris padarė galima išrasti naujus keliavimo būdus, kaip pranašo išpranašauta.

Ponas Izaokas Newton, garsusis 18-to šimtmečio filosofas, — kuris tikėjo Biblijos mokslui — studijavo šitą Daniėlio pranašystę; ir ja remdamies atėjo prie išvados, kad turėjo ateiti laikas, kuomet žmonės keliaus net iki penkiasdešimts mylių per valandą greitumo!

Voltaire gi, atsižymėjęs Francūzų netikėlis, turėjo daug juoko iš garsiojo Newtono, kuris jam atrodė labai paikas, dėlto, kad pasakė tokią pranašystę, ir ypač dėlto, kad vartojo Bibliją jos patvirtinimui. Būtų įdomu žinoti ką Voltairas šian-

dien pasakytų, jei būtų pabudintas iš mirties miego.

Šiandien, kurie vieškeliais važiuoja ne greičiau kaip dvidešimt penkias myles į valandą, kliudo paprastai keliavimo eigai; su orlaiviais gi 150 mylių per valandą yra paprastas greitumas. Kurie dabar laikosi tokios pat nuomonės, kokios buvo Voltairas, manydami kad Biblijos pranašystės nesutinka su protu, ir kurie šiandien gyvena ir mato jų išsipildymą, gali pasinaudoti sustodami ir ramiai apmąstydami apie tuos dalykus.

Jaunesnieji dabartinės kartos nariai yra palinkę užmiršti, kad visi mūsų stebėtini ir palaiminti išradimai ir keliavimo priemonės priskaitomi šiai kartai. Mūsų bočiai visai nieko nežinojo apie juos. Ankstybose geležinkelių dienose daug intelligentiškų žmonių manydavo, kad geležinkeliai esą "velnio išradimai nugabenimui nemirtingų sielų žemyn į pragarą."

Jei penkiasdešimts metų atgal net kolegijos profesorius būtų pasakęs, kad ateis laikas, kuomet mes galėsime sėdėti savo namuose ir kalbėtis su žmonėmis anapus jūrų, ir aplink visą pasaulį, net neturint nė vielų ar kitokių priemonių sujungimą, tai jo draugai būtų pasakę: "Biednas žmogelis, gaila kad jis taip daug studijavo." Šiandien gi mes naudojames tais stebūklais lyg paprastais dalykais, nepastebėdami kad tai atėjo kaip dieviškos pranašystės išsipildymas.

Apie šimtas metų atgal nebuvo nieko keista jei Didžiosios Britanijos Parlamento nariai nemo-kėdavo parašyti savo vardus po svarbiu dokumen-tu. O ką mes šiandien manytumem apie dešimties metų vaiką, kuris negalėtų nė skaityti nė rašyti? Ir atsiminkite, kad visas tas 'žinojimo padaugėji-mas' sulig pranašystės turėjo ateti "pabaigos lai-ku."

Tautų Susirinkimas

Dabar pasvarstykime dar kitą pranašystę, turinčią artimus santikius su laikais, kuriuose mes dabar gyvename ir parodančią kad ištikrųjų mes dabar matome paskutinius pasaulio sielvartų ir mirties slogučio vaizdus. Pranašystė skaitosi:

"Todėl lauk manęs, sako Viešpats, tą dieną, kaip aš atsikelsiu ateičiai, nes mano nutarimas yra surinkti tautas ir sujungti karalystes, ir išlieti ant jų savo užsidegimą, visą mano narsingą rū-sybę: nes mano uolumo ugnyje bus praryta visa žemė." — Sof. 3:8, 9.

Atsižymėjęs dalykas šitoje pranašystėje, pa-rodantis jos išsipildymo laiką, yra tai nurodymas į "susirinkimą" tautų. Kiekvienas juk žino, kad tik keliais paskutiniais dešimtmečiais išradimai ir pažanga surinko išvien visas žemės tautas net to-kiu būdu, kad nė viena tauta nebegali išsilaikyti visai atsiskyrus nuo kitų.

Didžioji ekonominė Konferencija, susidedanti

iš šešiosdešimts šešių tautų, kuri buvo laikyta Anglijoje, 1933 metų vasarą, kad ir buvo bergždžia savo užsimojime, vienok patiekė gerą iliustraciją, parodančią kaip dabartinė "tautų šeimyna" "pabaigos metu" aktualiai buvo surinkta į vieną glaudžią nuo kits kito prigulinčią grupę.

Londono Konferencija buvo sušaukta kaip atviras pripažinimas fakto, kad jei tautos nebeįstengs susitarti ir sugalvoti kokią nors vieningą ekonominę ir piniginę politiką, tai visa civilizacijos statyba turės griūti. Bet deja, jokio tikro susitarimo toje konferencijoje nebuvo pasiekta; pasekmės gi buvo tokios, kad nuo to laiko tautos lyg pablūdusios ėmė skubotai ginkluotis ir rengtis prie galutinės kruvinos kovos už viršenybę, kuri kova būtinai turės virsti jų visų sunaikinimu, tikrai taip kaip pranašystės išpranašavo.

Taip, Sofonijas išpranašavo, kad visos tautų pastangos susirinkti ar susikuopty "paskutinėse dienose" nueis niekais; ir paskirtoji priežastis tokiame nepasisekimui yra ta, kad jau atėjo laikas Dievui išreikšti savo teisingą rūstybę prieš saumylingą ir sugedusią visuomenę — prieš pasaulį, kuris paviršutiniškai vadinasi Jo vardu, bet tyčia neklauso Jo įstatymų.

Pranašas skelbia, kad Dievo kerštas bus išreikštas tokiu būdu, kad Jo "uolumo ugnyje bus praryta visa žemė." Jei "žvėris" galėjo "praryti žemę" — kaip jau buvo aiškinama — tai ji taip

pat gali būti “praryta” Dievo uolumo “ugnimi,” nes kiekviename atsitikime vartojame simbolinę kalbą, visai neliečianti žodinės prasmės žemę, nei nenurodoma į žodinės prasmės žvėrį arba į tikrą ugnį.

“Ugnies simbolis labai aiškus. Čia juo parodyta galutinas sunaikinimas dabartinės saumylumo santvarkos; po kurios ateis Kristaus Karalystės administracija, kad per ją žmonės galėtų turėti progos sugrįžti ir tarnauti tikrajam Dievui.

Kad Sofonijo pranašystė visai nenurodo į žodinės prasmės žemės sunaikinimą, nė į visų ant žemės esančių žmonių sunaikinimą, yra aiškiai parodyta 9-je eilutėje, kuri skaitosi: “Nes tuomet (po ugnies) aš vėl duosiu žmonėms nesuteptą kalbą (tiesą), kad visi šauktųsi Viešpaties vardo ir tarnautų jam sutartinai.,,

Tasai aiškiai parodo, kad žmonės nebus sudeginti, bet turės progos grįžti pas Dievą ir tarnauti Jam po to kai simbolinė “žemė” bus Dievo rūstybės uolumo “ugnies praryta” — didžiojo “suspaudimo metu.”

SKYRIUS VIII

Vienintėlė Pasaulio Viltis

PILNAS žmonijos padermės atsteigimas į tobulos sveikatos, laimės ir amžinojo gyvenimo stovį, visą-pasaulį-siekiančiuose Ediniškuose namuose, yra tai Sutvertą išreikštasis tikslas, kaip

parašyta Jo Žodyje, Biblijoje.

Protas sako mums, kad tai yra taip kaip turi būti. Nes jei Dievas sutvėrė žemę žmogui ir žmogų žemei, juk būtų neprotinga manyti, kad Jis leis priešingoms, apgavingoms ir maištingoms jėgoms visuomet kliudyti Jo meilingiems sumanyams; arba būk esą galima priversti Jį pakeisti savo nutarimą, kad išgelbėjus nors keletą iš Savo žmogiškų paduotinių perkelianč juos į kitą gyvenimo stovį arba sąlygą.

Kuomet Dievas sutvėrė žmogų ir suteikė jam gražiuosius Edeno namus, tuomet jam buvo duotas įsakymas "daugintis ir pripildyti žemę, ir paveldėti ją." Nieko nebuvo sakyta Adomui ir Jievai apie nuėjimą į dangų po mirties; ištikrųjų, mirtis jų negąsdino taip ilgai kaip jie pasiliko paklusnūs Sutvertojo įstatymams.

Jie galėjo gyventi čia ant žemės ir nemirti. Jie turėjo "pripildyti žemę" — ne dangų — su savo ainija. Pamėgink tat įsivaizdinti kokios garbingos ir tobulos sąlygos būtų buvusios ant šios planetos, jei nuodėmė ir mirtis nebūtų užstojusi kelią, ir pradinis Edeniškas rojus būtų buvęs ir apėmęs visą žemę, kaip Dievas buvo įsakęs. Įsivaizduok sau visą-pasaulį-siekiantį rojų, pripildytą su tobulą ir laimingą žmonijos šeimyną, visą besigėrėjančią amžinuoju gyvenimu ir amžiniais savo Sutvertojo palaiminimais. Šitie palaiminti laimės laikai dar turi ateiti į žmonijos padermę,

nes toks “atsteigimas” buvo parūpintas Jēzaus mirtimi.

Pažādējimai apie Atsteigimą

Kuomet pačioje pradžioje Dievas pasakē, kad moteriškēs “sēkla” sutrins žalčiui galvā, Jis aktualiai reiškē, kad mirtingos žalčio darbo pasekmēs bus sunaikintos ir žmogus bus sugrāžintas prie to, kā šis pralaimējo nepaklausydamas savo Sutvertojo.

Kuomet Dievas pasakē Abraomui, kad jo “sēkloje” visos žemēs giminēs bus palaimintos, tai tikrenybėje buvo žadamas atsteigimas visai Adomo ainijai.

Kuomet angelas paskelbē Jēzaus gimimą, sakydamas: “Šiandien jums gimē Dovidō mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats,” jo žodžiai reiškē, kad visas pasaulis turēs gauti progos išsigelbėti iš mirties ir būti atsteigtas į gyvenimą ant žemēs.

Kuomet Jėzus pamokino savo mokytinius melstis, “Teateinie Tavo Karalystē, tebūnie Tavo valia, kaip danguje taip ir žemėje,” Jis tik priminė jiems tikrąjį ir galutiną Dievo Karalystēs tikslą—sugrāžinimą pražuvusios žmogaus nuosavybės. Kiekvienas Krikščionis, kurs kalbėjo šitą maldą—ar jis suprato ar nesuprato—prašē atėjimo rojiškų sąlygų ant žemēs.

Kuomet mūsų Viešpats ir Jo apaštalai žadėjo

visiems ištikimiams Krikščionims, kad jie pasidarys "bendratėvainiais" su Jėzumi ir "karaliaus su Juo," jie reiškė, kad pagaliau šitie dalyvaus su Juo kaip dvasinė "Abraomo ainija," garbingame darbe suteikime žmonėms žadėtų atsteigimo ir gyvenimo palaiminimų. — Apr. 5:10.

Kuomet Raštas sako mums, kad Jėzus "Dievo maloningumu paragavo mirties už kiekvieną žmogų," jis reiškia kad mirties bausmė, kuri yra skiriama kiekvienam žmogui dėl pradinės nuodėmės, tinkamu laiku bus prašalinta; ir taip bus atidarytas kelias kiekvienam žmogui vėl gyventi ant žemės, kuri bus padaryta tobula.—Rom. 6:23.

Šitam atsteigimo darbui atlikti Jėzus ir Jo bažnyčia bus išaukštinta į taip labai aukštą vietą, prigimtyje ir garbėje. Ir kokią geresnę garbės viltį čia turi Kristaus bažnyčia už aną viduramžių teoriją, kad Dievas bandė priversti visą pasaulį prisirašyti prie bažnyčios, kad būtų galima išgelbėti juos iš pragaro ugnies!

Šitas garbingas sugrąžinimo arba "atsteigimo" darbas seks antrąjį Kristaus atėjimą. Apaštalas Petras kalba apie tai Apašt. Darbai 3:19-23. Prieš pat šitų čia parašytų žodžių pasakymą Petras buvo pagydes žmogų, kuris buvo buvęs raišas nuo pat savo jaunytės. Naudodamas šį atsitikimą kaipo iliustraciją ir kaipo pagrindą šitam svarbiam pamokymui, kurį jis buvo pasirengęs suteikti savo klausytojams, jis tarė:

“Todėl darykite atgailą ir grįžkitės, kad jūsų nuodėmės būtų išdildytos, kad ateitų nuo Viešpaties veido atgaivinimo laikai ir kad jis siųstų jums abskelbtąjį Jėzų Kristų. Dabar jį turi paimti dangus iki **visų dalykų atnaujinimui**, apie ką yra kalbėjęs Dievas nuo amžių savo šventųjų pranašų burna.”

Kokia čia plačiapras mė pranašystė — “visų dalykų atnaujinimas”! Kokios skirtingos Kristaus antrojo atėjimo pasekmės nuo tradicijinio ‘pasmerkimo,’ kuris, anot pasakojimo, turėjo ateiti po Jo sugrįžimo.

Taip, “atgaivinimo laikai” — o ne sielvarto ir kankinimo — “ateis nuo Viešpaties veido.” (Nors šita vieta angliškai išverčiama “from the presence” — nuo čia buvimo — tačiau graikų tekste tiesiog pasakyta “nuo Viešpaties veido”). To pareiškimo pagrindas yra rytiečių nuomonė, kad atkripimas į kitą nugaros esą nemalonius ženklas, pažvelgimas gi esąs draugiškumo ženklas. Kaip reikšmingas tat pasirodo šis pareiškimas, kaip apaštalas naudojo jį šitoje pranašystėje!

Edeno Sode Dievas “atkreipė Savo nugarą” į Savo žmoniškus sutvėrimus, nes žmogus nepaklausė Jo įstatymo. “Dievo maloningume yra gyvenimas,” sako pranašas; bet pasaulis parodo Dievo maloningumą dėl nuodėmės; ir lygiai kaip gėlė neturinti saulės nė lietaus, žmonės suvyto ir mirė,

Pažadėjimai Bus Įvykdyti

Nors, pavartojant figūros kalbą, Dievo nugarą buvo atkreipta prieš žmoniją per daugiau kai šešis tūkstančius metų, vistiek Jis davė pažadėjimų apie būsimų laikų palaiminimus, be to dar rengėsi įvykdyti ką Jis buvo žadėjęs.

Antras Kristaus atėjimas ir Jo Karalystės įkūrimas pažymi laiką, kuriuo šitie pažadėjimai pradeda įvykti. Dėl to Petras sako mums, kad tuomet Dievas "atkreips Savo veidą" į žmonijos šeimyną, ir kad to pasekmėse "ateis atgaivinimo laikai."

Apaštalas dar sako, kad ateis "visų dalykų atnaujinimo laikai apie ką yra kalbėjęs Dievas nuo pasaulio pradžios visų savo šventųjų pranašų burna." Žmogus prarado tobulą gyvenimą ant žemės. Kaip gi pasaulis galėtų būti sugrąžintas į dangų, jei jis niekad nėra ten buvęs? Dar pagalvok! "Visi šventieji Dievo pranašai" pranašavo apie šias palaimintas dienas, kuriose bus atgaivinta sielvartaujanti ir mirštanti žmonija.

Ar tu kada svajojai apie tyrų pražydėjimą ir fygmedžių augimą danguje? Apie tokius tat žemiškus šios gamtos daiktus rašė Senojo Testamento pranašai, ir dar mes matome, kad jų pranašystės ištikrųjų nurodė į žemiškus gyvenimo palaiminimus ir į tą laimę, koki bus patirta atsteigtame rojuje.

Petro sugrāžinimas sveikatos tam vienam žmogui, kuris buvo raišas, buvo naudojamas tik kaip ilustracija, paliūdinanti faktui, kad tada kai Mesijinė Karalystė bus įkurta, visa žmonija bus panašiai atsteigta. Pavyzdžiui, Izaijas sako, kad Karalystei atėjus “šlubas žmogus šokinės kaip briedis,” “nebylių liežuvis giedos,” ir “kurtinių ausys bus atidarytos” ir aklųjų akys atvertos.” — Izaijo 35 skyrius.

Atsteigimo palaiminimai ateis ne vien į nelaiminguosius, sužeistuosius ir raišuosius, bet palaiminti bus ir visi kiti, kurie norės pasinaudoti. Be to dar yra dvasinis aklumas, kuris bus prašalintas, kuomet “Dievo garbės pažinimas” pripildys žemę “kaip vanduo dengia jūrą.” — Iza. 11:9.

Pranašystėje Mesijinė Karalystė simbolizuojama “Kalnu.” Šita Kalno-Karalystė, anot Daniėlio pranašavimo, augs ir pripildys visą žemę. (Dan. 2:34, 35, 44.) Apie tą patį “Kalną” kalbėjo pranašas Mikėjas, 4 skyriuje, kame mes skaitome:

“Bet štai paskutinėse dienose Viešpaties namų kalnas stipriai stovės kalnų viršūnėje ir bus iškilęs aukščiau kauburių, ir į jį plauks tautos. Daug tautų skubinsis ir sakys: Ateikite, ženkime į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus; jis mokins mus savo keliu ir mes eisime jo takais; nes iš Siono išeis įstatymas ir Viešpaties žodis iš Jeruzalės. Jis darys teisną tarp daugelio tautų ir nubaus galingas tautas, net ir tolimiausiais; jie

pavers savo kalavijus į nuoragus ir savo ietis į pjautuvus; viena tauta nekels prieš kitą kalavijo ir nebesimokins daugiau kariauti. Tuomet kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu ir po savo fygmedžiu ir nebus kas gasdintų, nes kareivijų Viešpaties burna yra tai kalbėjusi.”

Paskutinės Dienos

Aukščiau paminėtos “paskutinės dienos” nurodo į užbaigiamąsias dienas nuodėmės ir mirties viešpatavimo ant žemės; ir į tą laiką, kuriuo bus įsteigta nauja ir geresnė santvarka, po tiesiogine Mesijo administracija. Tamsybės amžių melagystės apie “paskutines dienas” pasirodo visai paikos, kuomet jas palyginame su šitais ir kitais viltį įkvėpiančiais Šventojo Rašto žodžiais.

“Paskutinės dienos” nereiškia visos vilties pabaigą bei visų atgailos progų pasibaigimą, bet pranašas siūlo visai kitokią paveikslą. Jis sako kad po to Dievas mokys žmonėms savo kelią ir jie vaikščios Jo takais; jie mes šalin savo saumylingus ir karingus palinkimus, ir naudos savo laiką ūgdymui ramybės ir geros valios — “Tauta nebepakels kalavijo prieš tautą ir nebesimokins daugiau kariauti.”

Ne visos Mesijinės Karalystės santvarkos smulkmenos yra aprašytos Biblijoje, bet mes esame užtikrinti, kad ta pati galingoji jėga ir neklystanti išmintis, kuri sutvėrė ir dabar kontroliuoja

milijonų dangiškų kūnų tvarkingą judėjimą, suteikia Karalystės metodus, kuriomis Dievo meilės įstatymo pažinimas bus paskleistas apskritai per visą žemę, tuojau po šių dienų žmogiškos nuodėmės ir saumylumo išsiveržimo.

Žinoma, Mikėjo pranašystės simbolizmą pagrindas buvo dalykai, su kuriais pranašas buvo susipažinęs. "Ietys" ir "kalavijai" šiandien turi nedidelės reikšmės kaip pasekmingi kariavimo įrankiai. Jei ta pranašystė būtų buvus parašyta moderniškėmis laikais, tai be abejonės būtų buvę prisimenama apie povandeninius laivus, orlaivius ir nuodingas dūjas.

Panašiai vynmedžio ir figmedžio paveikslas nurodo į ramybę ir užsiganėdijimą, pastatytą ant tvirto užtikrinimo, kad gyvenimo reikmenos ir patogumai bus prieinami visiems, tada kai Kristaus Karalystė bus pradėjusi pilnai veikti. Patogus namelis su dviejų automobilių garažumi, liuosas nuo mokesčių, būtų moderniškas tų pačių garbingų sąlygų įsivaizdinimas.

Kita interesinga pranašystė apie "atsteigimo laikus" yra tai Izaijo 25. Mes cituojame:

"Kareivijų Viešpats padarys šitame kalne (Karalystėje) skanumynų pokilį, su vynu, iš siultingos riebios mėsos su nusistovėjusiu vynu. Ir jis sunaikins šitame kalne apsiausto paviršį, kuris gaubia visas tautas, ir dangalą, kurs ant visų ištiestas. Jis praris mirtį apgalėjime. Viešpats Die-

vas atims ašaras nuo kiekvieno veido, ir nuims nuo visos žemės savo žmonių gėdą; nes tai yra kalbėjęs Viešpats. Tą dieną bus sakoma: Štai šitas yra mūsų Dievas, mes jo laukėme, ir jis išgelbės mus; šitas yra Viešpats, mes jo tikėjomės, mes džiaugsimės ir linksmysimės jo išgelbėjimu.”

Ko daugiau begalėtumem prašyti negu tai, kas yra aprašyta šitoje širdį-palinksminančioje pranašystėje apie ateinančius atsteigimo palaiminimus? Ištikrųjų tai bus didi puota, kuomet “ateis visų tautų pageidavimas.” (Agėjo 2:7). Puota gi gaivinančių ir gyvybę-palaikančių Mesijinės Karalystės aprūpinimų simbolis.

“Dangalas” simbolizuojantis apakinančią “se-nojo žalčio” įtaką, bus tuomet atimtas. Tai bus galima įvykdyti dėlto, kad kaip Apreikštojas parodo šėtonas jau bus surištas, kad nebesuvedžiotų daugiau tautas. — Apr. 20:1-3.

Ir mirtis tuomet bus nugalėjimo praryta. Juk mirtis atėjo į pasaulį ir panaikino visų laimę; bet “kas buvo pražuvęs” turės būti sugrąžintas, dėlto mirtis turės būti panaikinta.

Apreiškimo 21:4 mums pasakyta, kad “mirties daugiau nebebus.” Praeityje turėjome kliūčių tame, kad mėgindavom pritaikyti visus šituos žemiškus pažadėjimus danguje, nepastebėdami fakto, kad tik nedaug, patys tikrieji Valdovo pasekėjai šiame amžiuje tegaus dangišką atlyginimą. Mirtis viešpatavo čia ant žemės; taigi čia ir

“mirties daugiau nebebus.”

Ir kaip laimingi bus tuomet žmonės priimdami Karalystės palaiminimus, reiškiančius gyvenimą ir išganymą! Patėmykite ką sako apie tai pranašas: “Tą dieną bus sakoma: Štai šitas yra mūsų Dievas, mes jo laukėme ir jis išgelbės mus; šitas yra Viešpats, mes jo tikėjomės, mes džiaugsimės ir linksimsimės jo išgelbėjimu.”

Kiek daug milijonų žmonių tikrai laukė ir ilgėjosi geresnio supratimo apie tikrąjį Dievą! Ir kaip daug jų turėjo vilties ir meldėsi dėl “išgelbėjimo,” kurį tik Jis vienas tegali duoti! Taip, žmonės laukė sugrįžtančio Dievo maloningumo saulėtekio — gal jie laukė nežinodami ir neturėdami išmanymo kaip ir kada tai turi ateiti.

Kuomet gi apakinanti didžiojo apgaviko įtaka bus pašalinta ir Dievo garbės pažinimas pripildys žemę, tuomet jau pasaulis pažins Dievą, ir aktingai bei noringai sugrįš pas Jį, visa savo širdimi.

Didžioji Dievo Galybė

Tegul nėvieno tikėjimas nesvyruoja dėl anų didelių dalykų kokius Dievas yra pažadėjęs padaryti žmonijai. Atsiminkit kad dabar mes svarstome ką visagalis amžinasis visumos Sutvertojas yra pažadėjęs daryti. Dievas, kuris pirmoj vietoj patiekė gyvybę, turi pilniausį sugebėjimą panaujinti ją ir taip įvykdyti savo pažadėjimus.

Ir prie šito atsteigimo priskaitomi mirusieji

taip pat kaip ir mirštantieji. Tokias mintis suteikia mums Biblijos mokslas apie prisikėlimą. Šita puiki doktrina apie prisikėlimą iš numirusių buvo paversta į nieką tradicijine teorija, kad nėra mirties. Kaip gi kas galėtų būti prikeltas iš mirties, jei jis nebūtų tikrai miręs?

Kaip visai suklaidintasis pasaulis nesugebėjo įgyvendinti aiškią ir sielą-užganėdijančią "atsteigimo viltį," tuo tarpu, kad jų protai buvo apakiami nemirtingos sielos tradicija. Bet dabar, ačiu Dievui, mes galime matyti iš ko susideda "išganymas," nes tai reiškia pabudinimą iš mirties ir sugražinimą į gyvenimą ant žemės.

Biblija nupiešia mirtį kaip "miegą," ir kurio visi pabudinti ir atgaivinti naujosios dabar auštančios dienos ryte. Dieviškasis amžių laikrodis jau išmušė ankstybą rytmečio valandą; ir nors dar tebeviešpatauja tiršta tamsybė, vistiek veikiai artėja diena, ištikrųjų ji visai arti.

Palaiminti Jau Pradeda Rodytis

Taip, įdomiausia viso to fakto dalis yra ta, kad šitie gyvybę-duoda atsteigimo palaiminimai "jau pradeda rodytis." Ir visai nebereikia kokio ten permier didelio tikėjimo tikėti į tai. Biblijos pranašai taip labai teisingai išpranašavo dabartines pasaulio sąlygas—aplinkybes, kokios turėjo būti prieš pat Dievo Karalystės įkūrimą—ir pranešė apie daugelius palaiminimus, kurie jau buvo

patirti, kurių daug būtų buvę įskaitomi negalimais net iki kelių pastarųjų metų; dėlto visai nesunku tikėti, kad ta pati dieviška galybė ir išmintis, kuri turėjo vadauti ir suteikti pranašingų žodžių apie tuos dalykus, kuriuos mes dabar priimame kaipo tikrus įvykius, taip pat turėjo vadauti išpranašavimą dar puikesnių dalykų, kurie veikiai turi įvykti.

Taigi džiaugkimės matydami tokius įkvėpiančius vaizdus; ir tegul įsižiūrėjimas į šias ateinančias linksmybes padedie mums kantriai iškentėti esamojo laiko ištyrimus. Nors nuodėmės ir mirties viešpatavimas buvo ilgas ir nuobodus visam pasauliui, vienok kiekvienam asmeniui laikas greit prabėga; ir jam prabėgant kiekvienas padėjo sau pagrindą labai naudingai pamokai.

Nedaug kas iki šiol dar pastebėjo tokių pamokų svarbumą, po Karalystės įkūrimo gi visi sužinos, kad šeši tūkstančiai metų pasaulio kentėjimų ir mirties atėjo nepaklausimu dieviškam įstatymui — atėjo pradinės nuodėmės keliu, ir dauginosi viso pasaulio nuolatiniu nepaklausimu dieviškam įstatymui per visus amžius, nes “visi nusidėjo ir stokoja Dievo garbės.”

Jei tat dabar mes jau galime įsiųvažduoti kaip išmintingas ir meilingas Sutvertojas leido piktam viešpatavimui ateiti tikrai tuo tikslu, kad įkvėpti mumyse didesnę įvertinimą Jo ir Jo įstatymų, tai dėlto mes galime kantriai laukti, ir su džiaugsmu

melstis dėl pilno naujos dienos įvedimo.

O Ką Sakysime Apie Tuos, Kurie “Miega”?

Atsiminkime ir tą palaimintą faktą, kad ir tie, kurie užminga mirties miegu belaukdami tos dieviškos karalystės atėjimo — ar tai laukia nežinodami arba laukia linksmai ir su maldomis — nepralaimės naujosios dienos palaiminimus taip pat kaip ir anie, kurie gyvens per visą dabartinį perėjimo laiką, dėlto kad visi užmigusieji bus pabudinti — “Nesistebėkite tuo nes ateina valanda, kurioje visi, kurie yra kapuose, išgirs Jo balsą ir išeis.” — Jono 5:28.

Nors naujai, visai arti esančiai dienai atėjus visi turės pilną progą sugrįžti pas Dievą ir gauti amžinojo gyvenimo palaiminimus; tačiau nė vienas nebus verčiamas pasinaudoti ta laime. Paklusnumas Mesijinei Karalystei bus reikalaujamas; kurie neklausys, tie bus sunaikinti tuo, ką Šventasis Raštas vadina “antra mirtis.” — Ap. Darb. 3:25; Apr. 20:13-15.

SKYRIUS IX

Dievo Įstatymas Atseigtas

JEI BUTŲ galima įsivaizdinti kad mūsų žemė, arba kuri nors kita berybių erdvių planeta, nebeklausytų dieviškojo įstatymo, valdančio dangiškuosius kūnus, mes žinome kad tokia “anarkija” virstų visišku tos planetos išnaikinimu. Mo-

kslininkai tikrai gali pasakyti net iki sekundos, kada nutolusioje ateityje bus saulės užtemimas, nes jie žino, kad visi planetų keliai turi tam tikrus dėsnius, kuriais galima pasitikėti, kad jų judėjimo pasekmės bus vienodos.

Ar dėlto neprotinga manyti, kad žmogus aukščiausias iš žemiškų Dievo sutvėrimų, ir tik vieningas, kurio sąžinė maž daug pritaikyta teisybės ir neteisybės principams, yra taip pat paduotas dieviškam įstatymui?

Ištikrųjų nepaklausymas Dievo įstatymui ištūmė žmogų į sielvarto, kentėjimų ir mirties klampynę, ir tik paklusnumu dieviškam įstatymui žmonija tegalės sugrįžti į Dievą ir į gyvenimo laimės palaikimus, kurie buvo per nuodėmę prarasti.

Bet tegul niekas nemano, kad dabar bile koks bandymas klausyti Dievo įstatymo, be kitų sąlygų, virs sugrįžimu į Dievo malonę. Ne, prieš įstatymą prasižengė tobulas Adomas, turėjęs žinojimą ir sugebėjimą geriau daryti, ir dėlto jis buvo pasmerktas myriop. Todėl Adomo palikoniai buvo pasmerkti ir mirštančio žmogaus vaikai; tokiu būdu visi gimė netobuli ir po mirties pasmarka. Taigi žmogus, negalių apimtas ir mirštas, negali įvykdyti Dievo įstatymo, todėl lieka pražuvęs ir nebeturįs jokios vilties išgelbėti patsai save.

Šventasis Raštas sako, kad "Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė savo viengimusį Sūnų, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nepražūtų, bet turėtų

amžinąjį gyvenimą." Čia pasirodo kad tik Jėzuje susikaupia visa išganymo viltis. Jis sumokėjo mirties bausmę Savo mirtimi ant kryžiaus Kalvarijoje. Dėl tos priežasties Jėzus buvo "padarytas kūnu." Žmogus (Adomas) buvo nusidėjęs ir ant jo buvo atėjusi mirties bausmė; todėl reikėjo, kad kitas žmogus — tobulas ir nepasmerkta žmogus — pasidarytų Atpirkėju. Tai padarė Jėzus.

Nors ir Dievas dėl savo meilės siuntė Jėzų, kad numirtų už padermę, taip patiekdamas kelią išsigelbėti iš mirties, vistiek tik protinis pritartimas šiai svarbiai tiesai nepatieks išganymo — nė dabar nė vėliau kai Karalystė bus įsikūrus. Ir ko gi Dievas reikalauja?

Dievas paskelbė savo įstatymą Izraėliui tame, kas paprastai vadinama Dešimtis Dievo Prisakymų. Šitie Prisakymai šiandien sudaro pagrindą didžiūmai civilizuotų įstatymų. Jėzus išreiškė šituos įstatymus dviejuose svarbesniuose privalumuose — aukščiausiojo meilėje Sutvertojui, ir mylėjime savo artimo su tokia meile, su kokia mes mylime save.

Šitas pastarasai privalumas paprastai yra vadinamas Aukšinė Taisyklė. Šitie du žymesnieji įsakymai sudaro pagrindą visam tikram teisingumui, ir nė vienas, nė dabar nė būsimame amžiuje, negalės būti santaikoje su tikruoju Dievu, jei jis nepripažins ar nenorės klausyti šių įstatymų.

Iki šiam laikui saumylumas visuomet buvo

atsižymējš arba kitaip sakant “sēdējo ant balno.” Materialiu ir išoriniu žvilgsniu žiūrint atrodē, kad saumylumas buvo naudingas ir reikalingas. Dažnai teko matyt kaip tie, kurie nebenorėjo sēdėti saumylumo vežime, pasiliko toli užpakaly, nebeturėdami jokios vilties pasivyti laimę. “Taigi mes dabar vadiname palaimintais akiplėšas (puikiuosius), nes tie, kurie elgiasi bedieviškai, tarpsta, ir kurie gundo Dievą, tie išgelbimi.”—Mal. 3:15.

Meilė Turės Užimti Saumylumo Vietą.

Per pereitus šešis tūkstančius metų Šetonas buvo didysis žmonijos spaudėjas ir jis viešpatavo piktais saumylumo dėsniais. Po naujosios Karalystės įkurimo visa santvarka bus pakeista. Jėzus tuomet bus Valdovas, ir meilė bus skelbiama ir skatinama ir ją parodantieji gaus atlyginimą; saumylumui gi nebebus vietos.

Tuomet aktualiai įvyks puikioji angeliškoji pranašystė, “ramybė žemėje ir gera valia žmonėms.” Šita permaina nuo saumylumo į meilę neateis ūmai. Pranašas nurodo į iš palengvo vykstančią metodą, kuria pasaulis bus pamokytas meilės įstatymo, nes jo šitaip pasakyta: “Kuomet tu darysi savo teismą žemėje, pasaulio gyventojai mokinsis teisybės.”—Izaijo 26:9.

Pranašo Izaijo minimasai “teismo” darymas bus vykdomas sykiu su Karalystės palaiminimų nudaliniu. Bet tasai darbas nebus nė kiek pana-

šus į tradicinę "teismo dieną," kuri buvo naudojama įbauginimui taip daug žmonių prisirašyti prie vardiškų bažnytinių organizacijų. Pamokymas teisybėje Karalystėje bus taip pasekmingas, kad pranašas sako, kad Dievo įstatymas bus parašytas žmonių širdyse."—Jer. 31:31-34.

Tačiau nėvienam nereikia laukti kol Karalystė bus aktualiai įkurta ir manyti kad tik tuomet reikės pradėti vykinti Dievo įstatymą. Kas gi dabar gali mums kliudyti mūsų širdingose pastangose tikrai mylėti savo artimą kaip save?

Ir yra taip daug būdų, kuriais mes galime gerą daryti kitiems—mums visiems prieinamų būdų. Nereikia turėti pinigų, kad parodyti šypsa, tarti palinksminantį žodį, arba kaip nors kitaip dalintis su kitais džiaugsmu, koks turi būti mūsų širdyse. Ant kiek mes pažįstame Dievo meilę, kaip ji yra apreikšta Jo žodyje, ant tiek mes turime linksmai pasakyti apie tai kitiems. Nėra geresno būdo palinksminėti sielvartaujančias širdis, kaip pasakant jiems linksmąsias žinias apie Mesijinę Karalystę, kuri veikia bus įkurta.

Negalima užginčyti fakto, kad pasaulis susilauks dar sunkesnių supaudimų, nes puikiųjų širdžių pažeminimui ir žmonių atkreipimui į Dievą prašyti Jo pagalbos, reikės dar didesnių sielvartų nekaip buvo iki šiol patirta.

Tie gi, kurie "ieško teisybės" ir stengiasi būti ramybės darytojais savo artimų tarpe, beabe-

jonēs jausis daug geriau uē kitus didēiūjū “suspaudimū metu.”—Sof. 2:3.

Bet, āciu Dievui, Jēzus duoda mums uētikrinimā, kad pirma negu “visas kūnas” bus sunaikintas būsimuose suspaudimuose, “tos dienos bus sutrumpintos.” Taip, dar turi īvykti stebuklas, ne prašalinimas būsimōjo perversmo, kurī Hardvardo mokslininkai numato ateinant, bet padarymas tam perversmui galo tada kai žemēs žmonēs bus pasimokinę jiems reikalingū pamokū.

O koks gi bus tasai stebuklas? Palaiminta mintis, tai bus Kristaus Karalystēs īkūrimas! Tattai bus atsiliepimas ī kiekvieno Krikščionio maldā, “Teateinie Tavo Karalystē.” Į šī būsimājī stebuklą mes dabar atkreipiame pasaulio dėmesį, šioje didelio reikalo valandoje.

Kokiā tat garbingā privilegijā pasakyti visam pasauliui šias palaimintas žinias mes turime ir galime turēti! Pastebējē mūsū draugū ir artimū išsigandimā jiems “belaukiant tū dalykū, kurie turi ateiti ant žemēs, “būkime greiti paklausyti Viešpaties nurodymā: “sakykite baugios širdies esantiems: Būkite drāsūs ir nebijokite; štai jūs Dievas darys kerštā ir atsilyginimā, pats Dievas ateis ir išgelbēs jus.”—Izaijo 35:4.